

บทนำ

เห็นผีเสื้อนั้นไหม...

มีคนเคยกล่าวไว้ว่า เพียงผีเสื้อขยับปีก ก็อาจก่อให้เกิดพายุในอีก
ซีกโลกได้

พายุ...ที่นำมาซึ่งจุดแสงแห่งความหวังและความรักอันหวานซ่าน
ท่ามกลางความมืดมิด

คุณเคยรู้สึก 'ซ็อก' มาก่อนหรือเปล่า เวลาที่คนเราตกใจกับเรื่อง
อะไรสักอย่างที่สุดในชีวิต มันจะเข้าสู่สภาวะซ็อกไปชั่วขณะโดยอัตโนมัติ
ร่างกายเย็นเฉียบ แข็งทื่อ สมองว่างเปล่าชาวโพลน ไม่รับรู้และไม่สั่งการ
อะไรทั้งสิ้น ฝนดาเพิ่งเคยสัมผัสความรู้สึกนี้เป็นครั้งแรก เธอรู้สึกเหมือนตัวเอง
เป็นคนโง่เง่า แม้จิตใต้สำนึกจะสั่งให้รีบขยับหรือวิ่งหนีไปเสีย แต่แขนและขา
ของเธอกลับทรยศ ไม่ยอมทำตามเลยอย่างนั้น ได้แต่ยืนเป็นเบ๊อไบ้อยู่กับที่
ทั้งๆ ที่ริมฝีปากอ้าค้าง ดวงตาเบิกโพลง ตกใจสุดขีดกับเหตุการณ์ตรงหน้า

เธอกำลังจะตายนั่นหรือ!

งานพิธีเปิดตัวห้างสรรพสินค้า ‘เซี่ย คิงคอมส์’ สาขาใหม่ เป็นไปอย่างยิ่งใหญ่และอลังการสมสโลแกน ‘Civilization’ ความมีชีวิตชีวาของมนุษยชาติอย่างแท้จริง อาคารรูปปีกนกสีขาวสูง ๗ ชั้น ซึ่งถูกปลูกสร้างอยู่บนพื้นที่หลายสิบไร่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาตรงดงามเป็นพิเศษ เพราะถูกประดับประดาอย่างเก๋ไก๋ด้วยไฟ LED หลากสีล้น บ่อน้ำพุซึ่งขนานเป็นแนวยาวไปกับถนนด้านหน้ากำลังจัดแสดงโชว์น้ำพุเต้นระบำอย่างน่าตื่นตาตื่นใจ พรหมสีทองปูลาดอย่างดีตั้งแต่บริเวณถนนด้านหน้าไปจนถึงประตูทางเข้า นำพาบรรดาแขกเหรื่อซึ่งประกอบไปด้วยดารา เซเลบ สื่อมวลชน และคนดังจากหลายแวดวง เข้าสู่งานอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง

ใต้หลังคาโดมแก้วบริเวณโถงชั้น ๑ มีเวทีตั้งตระหง่านอยู่ ข้างบนนั้นมีการแสดงต่างๆ คอยให้ความบันเทิงแก่ผู้ร่วมงานอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นวงดนตรีออร์เคสตรา มายากล เต็นร่า กายกรรม บัลเลต์ และอื่นๆ อีกมากมาย ทว่าหัวใจสำคัญไม่ได้อยู่ที่การแสดงเหล่านี้ แต่อยู่ที่พิธีเปิดซึ่ง ‘คณิน’ ท่านประธานของห้างกำลังจะทำการตัดริบบิ้นในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าต่างหาก

“ใกล้จะได้เวลาแล้ว คุณณดาอยู่ที่ไหน คุณณดา!” เสียงดูๆ ของผู้จัดการห้างทำให้หญิงสาวในชุดกระโปรงยูนิฟอร์มสีดำซึ่งกำลังตื่นตาตื่นใจกับการแสดงและง่วนกับการถ่ายคลิปปวีดีโออยู่ข้างเวทีนั้นสะดุ้งเฮือก เมื่อเห็นผู้จัดการหน้าโหดกำลังสอດส่ายตาทาหาตัวเธออยู่ เธอก็รีบกระโดดแผ้วออกมาจากทีมสต๊าฟฟ์ พร้อมชูมือชูไม้แสดงตัวทันที

“ค่ะ อยู่ค่ะ!”

“ไม่รู้จักเวลาลำเวลา มันใช้เวลามาชมการแสดงอย่างเพลิดเพลินไหม คุณได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่สำคัญนะ ถ้าไม่อย่างทำให้แผนกของคุณต้องขายหน้า ก็รีบเก็บโทรศัพท์มือถือแล้วไปเตรียมตัว ผมประสานงานกับเลขาฯ ท่านประธานแล้ว ท่านกำลังจะลงมาจากออฟฟิศภายในลิบหานี่นี่!”

พอได้ยินว่า ‘ลืมห้านาที’ ดวงหน้าหวานของสาวเจ้าก็เหวอไปชั่วขณะ เธอแน่ใจว่าจำกำหนดการไม่ได้ เห็นว่ายังมีเวลาเหลืออีกมากพอสมควร จึงใช้เวลาหย่อนใจดูโน่นดูนี่เพื่อให้คลายความตื่นเต้น แต่ว่าจู่ๆ ผู้จัดการก็บอกว่าท่านประธานจะมาถึงงานในอีกไม่กี่นาทีเสียอย่างนั้น

“กำหนดเวลาเปิดงานไม่ใช่ตอนสิบโมงลืมห้านาทีหรือคะ”

“เขาเปลี่ยนเป็นเก้าโมงเก้านาทีแล้ว ไม่อัปเดตเลยนะคุณ ที! เพราะอย่างนี้ไงผมถึงได้บอกหัวหน้าคุณว่า อย่ามอบหมายให้เด็กมารับงานสำคัญแบบนี้ ไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรเลย”

“ขอโทษค่ะ”

หญิงสาวจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่ายกมือไหว้ขอโทษขอโพยผู้จัดการไปที่ครั้งแล้ว ต่อเมื่อเทศนายาวเหยียดจนพอใจนั้นละ ผู้จัดการหันโหดจึงโบกไม้โบกมือให้เธอไปทำหน้าที่ของตัวเองได้เสียที ก็ไม่รู้ว่ใครกันแน่ที่ไม่รู้จัก ‘เวล่ำเวลา’ ของจริง

เฮ้อ ช่วยไม่ได้นี่นา เธอถูกมอบหมายให้รับงานนี้ เพราะ ‘เหมือนฝัน’ ผู้จัดการแผนกประชาสัมพันธ์ หัวหน้าของเธอเกิดป่วยเป็นอีสุกอีใสในช่วงก่อนพิธีไม่กี่วันพอดี จึงได้มอบหมายงานนี้ให้เธอแทน แม้จะไม่ได้ตั้งใจกันเป็นพิเศษ แต่หัวหน้าก็รู้ดีว่า เธอเป็นคนเดียวที่ไว้วางใจให้ทำงานสำคัญนี้ได้

เมื่อหลุดพ้นจากเจ้ากรรมนายเวรคนช่างบ่นแล้ว ฝนจึงมีเวลาเตรียมตัวเสียที เธอล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าถือหยิบเอากระจกพับบานเล็กขึ้นมาส่องความเรียบร้อยของตนเอง เงาสะท้อนของหญิงสาวคนหนึ่งมองตอบกลับมา เป็นหญิงสาวคนเดียวกับที่เธอมองเห็นทุกๆ เช้า เพียงแต่ว่าวันนี้ดูโดดเด่นเป็นพิเศษด้วยเครื่องสำอางซึ่งประณีตไว้อย่างดีด้วยฝีมือการแต่งตัวและแต่งหน้าแบบมืออาชีพของ ‘จิจิ’ เพื่อนสาวประเภทสองร่างยักษ์ซึ่งทำงานอยู่ในแผนกเครื่องสำอาง

“ฉันจะทำให้แกป๊วที่ที่สุดในงาน!”

เธอรู้ว่าจิจิหวังดีเพราะเธออุตส่าห์ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ ‘ถือ

พาน' วางกรไกรเพื่อให้ประธานตัดริบบิ้นเปิดงาน แต่ก็ไม่ว่าจะ 'ปิ๊วะ' จริงหรือเปล่า เพราะเธอไม่ชินกับการแต่งหน้าจัดเต็มเช่นนี้สักเท่าไร ดวงตากลมโตเป็นประกายสดใสล้อมกรอบด้วยแพขนตาองุ่นงาม กริดทับด้วยอายไลเนอร์ทำให้แลดูสวยดังมากขึ้นไปอีก คิ้วเรียวถูกวาดเป็นทรงและระบายสีน้ำตาลอ่อน เด่นสมกับเป็นมงกุฎของใบหน้า พวกแก้มขาวนวลที่ปกติจะเนียนใสดุ๊กแต้มให้มีเลือดผาดด้วยบลัชออนสีชมพูอมส้มจางๆ ดูรับกันดีกับริมฝีปากรูปกระจับซึ่งเคลือบลิปสติกในโทนสีหวานแบบเดียวกัน

จะไหวหรือเปล่าหน้อ...ณตามองตัวเองในกระจก เมื่อเช้า 'นั่งเจน' เพื่อนสนิทของเธออีกคนซึ่งทำงานอยู่แผนกชุดชั้นในสตรีช่วยดูแลเรื่องการแต่งกายให้เธอบ้างแล้ว แต่เธอก็อดกังวลไม่ได้ ต้องสำรวจซ้ำอีกรอบ

หญิงสาวใช้นิ้วมือแตะเช็กสภาพทรงผม ปลายเส้นผมยาวสลวยถูกมัดวนเก็บในถุงตาข่ายติดริบบิ้นบริเวณหลังต้นคอรอบอย่างเรียบร้อย เช่นเดียวกับเครื่องแต่งกายที่แม้จะเป็นยูนิฟอร์มซึ่งเธอสวมใส่อยู่วันวัน ในฐานะพนักงานประจำเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์อยู่แล้ว แต่เนื่องในโอกาสสำคัญเธอก็ได้รัดมันเสียยับกริบเป็นพิเศษ ทั้งกระโปรงทรงสอบ เลื้อยเซ็กซี่ขาวซึ่งใส่ไว้ด้านในทับด้วยเสื้อกั๊กสีดำ และโบว์เดียวกัน ซึ่งไม่มีแม้แต่รอยยับสักจุดเดียว ส่วนรองเท้ายูนิฟอร์มที่สวมอยู่นี้ เธอก็อุตส่าห์ตื่นมาตั้งแต่ตีห้าเพื่อขัดมันจนเงาวับยิ่งกว่ารองเท้าใหม่เสียอีก ทั้งหมดนี้เพื่อให้เกียรติหน้าที่ที่ตนได้รับมอบหมาย หากไม่นับเรื่องที่จู่ๆ กำหนดเวลาเกิดเปลี่ยนกะทันหันและไม่มีใครแจ้งให้เธอทราบ ก็นับว่าเธอเตรียมตัวมาอย่างพร้อมที่สุดสำหรับงานวันนี้แล้ว

เมื่อตรวจสอบความเรียบร้อยของตนเองแล้ว จึงไปตรวจสอบข่าวของซึ่งต้องใช้ในพิธีเปิดอีกรอบ ก่อนไปยืนสแตนบายร่วมกับทีมสต๊าฟฟ์บริเวณข้างเวทีเพื่อรอประธานในพิธี รอได้สักพักการแสดงบนเวทีก็ยุติลงเช่นเดียวกับเสียงพูดคุ้ยแซ่ของแขกเหรื่อที่ค่อยๆ เบาลงจนกลายเป็นความเงียบงันกะทันหัน เมื่อขบวนของใครบางคนเพิ่งเดินมาถึง

ท่านประธานมาแล้วหรือ...นั่นเป็นความคิดแรกที่ผุดขึ้นมา แต่ก็แปลก เพราะหากท่านประธานมาถึง ทุกคนคงมีสีหน้าที่ขมขื่นกว่านี้ แต่นี่ทำหน้า หวาดกลัวกันเหลือเกิน บรรยากาศที่เคยสว่างไสวเย็นเยือกมืดมนขึ้นมา เสียเฉยๆ ราวกับใครกำลังไล่ปิดไฟห้อง พนักงานหลายคนต่างก็ก้มหน้ามอง ปลายเท้าตัวเองเสียอย่างนั้น และก็เป็นอย่างที่คาดอันนี้แหละ เมื่อเพื่อน พนักงานกระซิบกระซาบบอกถึงสัญญาณอันตราย

“รหัส S ทุกคนเตรียมเข้าประจำที่!”

รหัส S เป็นรหัสที่หนักกลัวที่สุดของเหล่าพนักงานก็ว่าได้ เพราะมันคือ รหัสเรียกขานการปรากฏตัวของมนุษย์...ไม่สิ ของปิศาจร้ายสุดชาติสมัยแห่ง ห้างเซี่ย คิงดอมส์

ปิศาจนามว่า ‘กิม ลีทริอันทันต์’ บุตรชายคนเดียวของ คณิน ลีทริ- อันทันต์ ประธานบริษัท

พนักงานต่างก็มึนศีรษะลงต่ำ หลีกทางให้แก่ผู้มาใหม่ ชายหนุ่มร่างสูง สง่าคนหนึ่งก้าวฉับๆ อยู่หน้าสุดของขบวน เขาสวมสูทสีดำสุภาพ เส้นผม ดกดำถูกหวีเสยขึ้นเผยให้เห็นใบหน้าที่คมคายกระฉ่างชัดสู่สายตา หากมีใคร กล้ามองเขาจริงๆ ละก็ คงได้มีตะลึงงันบ้างละ โชคร้ายที่ไม่มีใครกล้า ญดา ก็เช่นกัน

แม้ลึกๆ เธออยากจะเงยหน้ามองให้เต็มตาว่าเขาหล่อเหลาเพียงใด แต่เนื่องจากเพื่อนร่วมงานต่างพูดถึงกิตติศัพท์ของเขาในแง่ร้ายมาเยอะ ได้ยินว่าเขาไม่ชอบให้ใครมองหน้าด้วย และหากผู้ใดหาญกล้าก็จะโดน คำสาป หรือโดนเจตทั่วมออกไปทันที เธอไม่กลัวเรื่องคำสาปอะไรนั้นหรอก แต่กลัวอย่างหลังมากกว่า งานสมัยนี้หากันได้ง่ายๆ เสียเมื่อไร อย่างไรเธอ ก็ต้องรักษางานของตัวเองเอาไว้ให้ได้ ไม่อยากจะเสี่ยงทำอะไรให้ ‘บอส’ ขุ่นข้องหมองใจทั้งนั้น ทว่าความตั้งใจของเธอมีอันต้องสั่นคลอน เมื่อชาย หนุ่มเดินไปนั่งบนเก้าอี้ซึ่งไม่ใช่ที่ที่ทีมสถาปัตย์จัดไว้ให้

“แบบนี้ก็แย่นะสิ ผิดคิวหมด ท่านต้องนั่งบนโซฟาหลุยส์ข้างท่าน

ประธานนะ ใครก็ได้ไปกระซิบนำเรียนท่านให้ย้ายที่ที”

ทีมสตาฟฟ์ต่างพากันนุ้ยกันใหญ่ที่เห็นว่าทิศทางผิดไปจากความตั้งใจเดิม ส่วนตัวแล้วณดาไม่คิดว่ามันเป็นปัญหาเพราะคิวต่างๆ ย่อมเปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์ได้ แต่คนอื่นกลับไม่คิดเช่นนั้น และยืนยันว่าทุกอย่างถูกเซตไว้ลงตัวแล้ว และการที่คุณเอส ไมล์ คุณกิมไปนั่งหาคณะโยชนกับท่านประธานเป็นการไม่เหมาะสมต่อภาพลักษณ์ จึงต้องหาใครสักคนช่วยไปเรียนท่านให้ย้ายที่นั่งก่อนพิธีจะเริ่ม แต่ก็ไม่มีใครรับอาสาได้แต่เกียวก้นไปมา แม้แต่คนที่เหมาะจะรับหน้าที่นี้ที่สุดอย่างผู้จัดการหน้าโหดก็ยังขอตัว อ้างว่าต้องไปเตรียมตัวรับท่านประธาน หน้าที่เอาคอไปขึ้นเตียงเช่นสังเวียปิศาจจึงตกเป็นของคนที่อาวุโสน้อยสุดและพยายามทำตัวสงบเสถียรที่สุดอย่างณดานั่นเอง

“คุณณดา ผมมอบหมายให้คุณไปนำเรียนคุณกิมเรื่องที่นั่ง!”

หญิงสาวหน้าเหลืองหลา ชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง

“หา! จันหรือคะ!”

“ก็ไชนะสิ ถ้าไม่ใช่คุณจะเป็นใครละ จะให้ผมทำหรือไง ผมต้องไปต้อนรับท่านประธานนะ นี่จวนจะได้เวลาแล้วด้วย”

“เอ่อ...แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ คุณคิดว่างานนี้เป็นเรื่องเล่นๆ หรือไง ถ้ามีอะไรผิดพลาดขึ้นมาคุณรับผิดชอบไหวไหม ไปจัดการให้เรียบร้อยเดี๋ยวนี้!”

พอถูกจื้ออย่างนั้น ณดาจึงไม่มีทางเลือกอื่น ได้แต่ก้มหน้างู๋ๆ เดินกุมพานสีทองในมือตรงเข้าไปหาขบวนผู้ติดตาม ทำราวกับว่าการถืออะไรสักอย่างไว้ในมือจะช่วยยึดเหนี่ยวจิตใจเธอได้ เธอตั้งใจจะแจ้งเลขานุการเพื่อให้ไปแจ้งเจ้านายต่อ แต่เรื่องมันชักยากก็ตรงที่ว่าเลขานุการคนเก่าของเขาเพิ่งจะลาออกไป และตอนนี้เขาก็ยังหาเลขานุการใหม่ที่ถูกใจไม่ได้ ซึ่งก็แปลกอีกนัยว่า ตอนนี้เขาไม่มีเลขานุการที่จะฝากข้อความได้แล้วนั่นละ ครั้นพอจะฝากผ่านผู้ติดตามคนอื่น ทุกคนก็พากันหวาดกลัวกันหมด ไม่มีใคร

ยอมรับปากสักราย ลงท้ายจดจั่งต้องกลั่นใจ เป็นฝ่ายเดินไปเรียนเขาเอง
ความรู้สึกตอนนั้นเหมือนตัวเองกำลังถูกส่งตัวไปบูชายัญยังไฉยงั้น!

“ขออนุญาตค่ะ คือว่า...”

จดาเดินค้อมตัวจนแทบจะคลานเข้าเข้าไปหาอีกฝ่ายอย่างนอบน้อม
ตั้งมั่นว่าจะไม่เงยหน้าขึ้นมองหน้าเขาโดยไม่จำเป็น แต่ก็ลืมหันกลับไปชั่วขณะ
เพราะคนที่นั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้หยุดเธอไว้ด้วยคำสั่งบางอย่าง โดยไม่ได้
หันหน้ามามองด้วยซ้ำ ราวกับรู้อยู่แล้วว่าเธอจะมาแจ้งเรื่องอะไร

“กลับไปที่คุณเสีย”

เป็นคำสั่งเย็นเยือกน่าเกรงขามซึ่งเธอไม่ได้เตรียมใจมาก่อนเลย จน
เผลอเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายอย่างมีคำถาม จริงอยู่ที่เธอเคยพบเจ้านายท่าน
นี้มาบ้างแล้ว เวลาที่เขาเดินตรวจตราตามแผนกต่างๆ ในห้างสาขาเก่า แต่
ด้วยกิตติศัพท์อันน่ากลัวทำให้เธอไม่กล้ามองหน้าเขาตรงๆ นี่เป็นครั้งแรก
ที่เธอได้มองใบหน้าของเขาแบบชัดๆ และเธอไม่เสียใจเลยที่ทำอย่างนั้น
เพราะภาพที่เธอเห็นคุ้มค่ากับการจ้องมองเหลือเกิน

กรอบหน้าได้รูป จมูกโด่งเป็นสัน กับสันกรามที่ชัดเจนทำให้เครื่อง-
หน้าของเขาดูแข็งแกร่งสมชายชาตรี แต่มันก็ไม่ดูตันจนเกินไปเพราะมีแนว
คิ้วที่เข้มกำลังดี สอดรับกันอย่างละมุนด้วยริมฝีปากบางสีแดงธรรมชาติ
และที่เธอชอบที่สุดคงจะเป็นหยักตาคมกริบสีนํ้ามันดิบราวกับพญานักล่า
คู่หนึ่ง

ละ...หล่อเจิบมาก!

ไม่สิ คำว่าหล่อยังน้อยไป ที่ผ่านมเธอเคยเห็นคนหล่อมานับไม่ถ้วน
แต่ไม่มีใครเลยที่จะสะกดสายตาของเธอได้ขนาดนี้ นี่สินะ ความงามขนาด
บัลลังก์นรกยังต้องสั่นสะเทือน

หัวใจของหญิงสาวเต้นตึกตัก...ตึกตัก ตกอยู่ในภวังค์ไปชั่วขณะ

หากเขาเป็นปิศาจก็คงเป็นราชาปิศาจที่รูปงามที่สุด เท่าที่โลกใบนี้จะ
เสกสรรปั้นแต่งออกมาได้แน่

ณดาเผลอจ้องมองเขาอย่างลึมตัว และเหมือนอีกฝ่ายจะรู้ว่าถูกจ้องมองอยู่ เขาจึงตัวตึงตามองเธอเช่นกัน เป็นแวตาน่ากลัวที่ทำให้ขนบริเวณท้ายทอยเธอลุกชันอย่างหาเหตุผลไม่ได้ ไม่ชอบให้มองหรือเปล่านะ แต่เธอมองไปแล้วนี่นา ให้ทำยังไงล่ะ!

แม้มือที่ถือพานไว้จะเริ่มสั่นเบาๆ แต่ว่าเธอก็ยังทำเป็นใจดีสู้เสือ เพราะมีหน้าที่ต้องทำ

“ฉันถูกมอบหมายให้มานำเรียนท่านเรื่องที่นั้งคะ ต้องกราบขอภัยเป็นอย่างสูง แต่ที่นั้งของท่านถูกเซตไว้ข้างท่านประธาน...”

“คุณมาแทนคุณเหมือนผืนไข่ไหม”

แม้จะไม่รู้ว่าจู่ๆ เขาโผล่ถามถึงเรื่องนี้ทำไม แต่เธอก็พยักหน้ารับ “ค่ะ”

ดวงตาคู่คมวาวขึ้น กดเสียงลงต่ำอย่างอันตราย ความเหี้ยมดหยันปะทุขึ้นในแวตา

“ถ้าอย่างนั้นก็อย่ายุ่งกับเรื่องนี้ รีบกลับไปทำหน้าที่ของคุณเสีย ผมจะไม่นิ่งเฝ้าผู้ชายน่าขยะแขยงคนนั้น คุณเองก็เหมือนกัน ถ้ายังอยากรักษาชีวิตตัวเองไว้ พยายามอยู่ให้ห่างจากเขา”

เป็นคำสั่งหรือคำเตือนก็ไม่ทราบ แต่มันแปลกจนเธอต้องเลิกคิ้วอย่างฉงน

“เอ๊ะ? แต่ว่า...”

“ผมบอกให้กลับไป ไม่เข้าใจที่พูดหรือ!”

หญิงสาวพอจะได้ยินข่าวมาบ้างว่า นายหนุ่มคนนี้มีปัญหากับบิดาตัวเองถึงขั้นเกลียดชังกันอย่างมาก ต่อสู้ขับเคี่ยวกันมาตลอด แต่ก็ไม่เคยคิดว่าเขาจะถึงขั้นเรียกบิดาด้วยถ้อยคำห่าเหวว่า ‘ผู้ชายน่าขยะแขยงคนนั้น’ แต่ก็นั่นละ เธอไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะพูดอะไรได้ ครั้นพอถูกสายตาดูพิฆาตไล่ ณดาก็รู้ว่าการสนทนานี้จบลงแล้ว เธอรีบกุลีจุกขอตัวออกมาทันที

ให้ตายสิ จู่ๆ ก็เกรี้ยวกราดไล่เฉยเลย หวิดชะตาขาดแล้วไหมเล่า

ตอนนี้เธอเริ่มเข้าใจแล้วว่าเหตุใดพนักงานจึงยำเกรงเขานัก ทั้งๆ ที่เป็นคนบุรุษชายของท่านประธาน แต่เขากลับไม่ได้รับความเคารพนับถือจากใจจริง เช่นเดียวกับคุณน้าผู้เป็นพ่อ สิ่งที่เขาได้รับมีเพียงความหวาดกลัวจนหัวหด และเสียงติฉินนินทาในความเลียดเย็นไร้เหตุผลของเขาเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม คงเพราะมัวแต่รีบร้อนกลับไปอยู่ในพื้นที่ของตัวเองมากไปหน่อย ทำให้หญิงสาวเกือบทำพานลื่นหลุดจากมือซึ่งขึ้นหิ้งของเธอ โชคดีที่จังหวะนั้นผู้ใหญ่ใจดีท่านหนึ่งเดินสวนมาพอดี และช่วยคว้าพานไว้ได้ทันก่อนมันจะหล่นลงพื้น

“เกือบไปแล้ว ถ้าพานหล่นจะเป็นलगไม่ดีนะ วันนี้งานมงคลด้วย”

“ขอโทษค่ะ”

ผู้ใหญ่ใจดียิ้มกว้าง โบกไม้โบกมือไปมาให้แก่การก้มศีรษะปลกๆ ขอโทษขอโพยของเธอ สีหน้าของเขาดูอบอุ่นคล้ายท่านประธานคุณน้ามาเป็นญาติกันหรือเปล่านั้น

“ไม่ต้องขอโทษหรอก ก็หนูไม่ได้ตั้งใจนี่นา ระวังๆ หน่อยแล้วกัน ทำงานหนักเลยวันนี้ ยังไงก็พยายามเข้านะ” ชายวัยกลางคนผู้นั้นตบไหล่เธอเบาๆ อย่างให้กำลังใจ ก่อนจะเดินไปทักทายทีมสตาฟฟ์คนอื่นๆ กันเองแล้วจึงตามไปสมทบกับภีมด้วยการหย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวติดกันและพยายามทักทายคนที่นั่งอยู่ก่อนแล้วด้วย แต่ปฏิกิริยาของนายหนุ่มก็เฉยเมยมาก ทักตอบเป็นมารยาทเพียงคำสองคำแล้วกอดอกจ้องนั่งไปยังเวทีราวกับรอคอยเวลาอะไรสักอย่าง

ในเวลาเพียงไม่กี่นาทีต่อจากนั้นคุณน้าพร้อมผู้บริหารคนอื่นๆ ก็เดินทางมาถึง บรรยากาศในงานกลับมาอบอุ่นสว่างไสวอย่างที่ไม่สมควรจะเป็นอีกครั้ง

เมื่อเห็นว่าท่านประธานเดินทางมาถึงแล้ว พิธีกรจึงดำเนินรายการต่อด้วยการกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของงานวันนี้ และเรียนเชิญท่านประธานในพิธีขึ้นกล่าวเปิดงาน

คุณน้าเป็นชายวัยกลางคน สวมสูทสีน้ำเงินเข้ม เขามีเครื่องหน้าทึดดู

ละม้ายคล้ายคลึงกับภีม บุตรชายของเขาหลายอย่าง หล่อเหลาคล้ายกัน
สง่างามคล้ายกัน แต่สิ่งที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดคงเป็นรอยยิ้มเป็นมิตรและ
แววตาอ่อนโยนที่มักมองผู้อื่นอย่างเห็นอกเห็นใจเสมอ

ท่านประธานแห่งเซีย คิงดอมส์ ก้าวขึ้นไปยืนบนโพเดียมกลางเวที
ด้วยท่วงท่าน่าประทับใจ

“ขอบคุณครับ ขอบคุณครับ” เขากล่าวขอบคุณแขกผู้มาร่วมงานและ
ทีมงานอย่างอ่อนน้อม “เรียนแขกผู้มีเกียรติทุกท่านและคณะผู้บริหาร ใน
นามของบริษัทเซีย คิงดอมส์ จำกัด ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้เกียรติมา
ร่วมงานเปิดตัวสาขาใหม่ของห้างสรรพสินค้าเซีย คิงดอมส์ ภายใต้สโลแกน
'Civilization' ความศิวิไลซ์ของมนุษยชาติ โครงการนี้เกิดจากความร่วมมือ
ร่วมใจของหลายภาคส่วน มุ่งเน้นที่จะรังสรรค์ให้พื้นที่แห่งนี้เป็นคอมมูนิตี
สเปซยุคใหม่ที่ตราตรึง ทันสมัย สะดวกสบาย เหมาะแก่การจับจ่ายใช้สอย
และพักผ่อนหย่อนใจของลูกค้า...”

คดีนี้ยังคงกล่าวต่อไปเรื่อยๆ เป็นคำกล่าวอันไร้ที่ติเช่นเคย แต่ณดา
ไม่รับรู้อะไรแล้ว เพราะความตื่นเต้นมันท่วมท้นขึ้นเรื่อยๆ เสียงต่างๆ รอบ
ตัวกลายเป็นเสียงที่แปลความไม่ออก ลอยเข้ามาแล้วก็ผ่านไป

“ท้ายสุดนี้ ผมต้องขอขอบพระคุณในความเสียสละของทีมงาน
สื่อมวลชน และท่านผู้สนับสนุนงานเปิดตัวในวันนี้ ห้างสรรพสินค้าเซีย คิง-
ดอมส์ จะก้าวต่อไปอย่างไม่หยุดยั้งเพื่อความสุขของลูกค้า ให้สมกับปณิธาน
และสโลแกนที่เราได้วางไว้ พื้นที่แห่งนี้จะกลายเป็นแลนด์มาร์กแห่งใหม่ของ
เมืองไทย ความศิวิไลซ์รุ่งโรจน์จะดำรงเคียงคู่ไปกับรอยยิ้มของทุกท่าน
บัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว ผมในนามของประธานกรรมการบริหาร บริษัท
เซีย คิงดอมส์ จำกัด ขอเปิดงานอย่างเป็นทางการ ณ บัดนี้”

เสียงปรบมือของแขกหรือผู้มาร่วมงานทำให้ณดาเรียกสติตัวเองคืน
ได้ เมื่อท่านประธานพูดมาถึงช่วงสุดท้ายแล้ว ก็ถึงเวลาของเธอแล้วสินะ

กรรไกรตัดริบบิ้นสีแดงถูกวางลงบนพานในมือของณดา หญิงสาวสุด

หายใจเข้าลึกยาว ก่อนจะก้าวขึ้นไปบนเวทีเคียงข้างกับท่านประธาน ในขณะที่พิธีกรดำเนินรายการต่อ

“ลำดับถัดไปขอเรียนเชิญท่านประธานตัดริบบิ้นเพื่อเป็นการเปิดงานอย่างเป็นทางการ และขอเรียนเชิญคณะท่านผู้บริหารขึ้นมานบนเวทีเพื่อเป็นสักขีพยานและถ่ายรูปร่วมกันด้วยครับ”

คณะผู้บริหารเริ่มทยอยกันขึ้นมานบนเวที แสงแฟลชจากกล้องถ่ายภาพทำให้เธอตาพร่า แต่ก็ยังยิ้มสู้ พยายามระมัดระวังอย่างยิ่งที่จะไม่ให้มีอะไรผิดพลาดไป ทำตามที่คุณชี้บอกไว้ทุกอย่าง ตั้งแต่จังหวะการเดินบนเวที การโค้งตัว ตลอดจนการยื่นส่งพานที่มีกรรไกรให้ประธานเพื่อตัดริบบิ้น ซึ่งก็สนใจเพราะในที่สุดท่านประธานก็ทำการตัดริบบิ้นเรียบร้อยแล้ว ท่ามกลางเสียงปรบมือซึ่งดังเกรียวกราวขึ้นอีกครั้ง

ต่อไปเป็นช่วงเวลาที่คุณบริหารจะยื่นเรียงหน้ากระดานเพื่อถ่ายรูปร่วมกันแล้ว ซึ่งตัวประกอบตัวกระจ้อยร่อยอย่างเธอควรจะรีบหลบฉากออกไปโดยเร็ว พอลคิดได้อย่างนั้นหญิงสาวจึงหมุนตัวกลับ ตั้งใจจะรีบลงจากเวที แต่ก็ชะงักไปนิดหนึ่ง เพราะดวงตาพลันเหลือบไปเห็นใครบางคนเข้าที่สุดท้ายแถวของทีมงานผู้บริหาร

มาร่วมถ่ายรูปด้วยแฮะ ‘คุณปิศาจ’

แม้แต่ในฝูงชนเจ้านายหนุ่มผู้นี้ก็ยังโดดเด่นที่สุด ในขณะที่ทุกคนยิ้มแย้มตื่นเต้นกับการถ่ายรูป แต่ก็มีกลับมีสีหน้าเรียบเฉย ดูจะไม่สนใจการถ่ายรูปเลยสักนิด เพราะมัวแต่จ้องมองนาฬิกาข้อมือสลัดกับเฟรมองผนังกระจกฝั่งตรงข้ามซึ่งใกล้กับจอแอลซีดีและบันไดเลื่อน แต่นั่นไม่ใช่เรื่องเดียวที่แปลก เพราะเรื่องแปลกอีกอย่างคือ ทั้งๆ ที่เป็นบุตรชายแต่เขากลับยืนห่างจากบิดาคนละโยชน์ แม้ว่าใครจะมาเชิญเขาให้ย้ายไปยืนถ่ายรูปข้างท่านประธาน เขาก็ปฏิเสธ และยืนยันจะยืนจุดเดิมให้ได้

อะไรของเขากันนะ ประหลาดจริงเชียว สองพ่อลูกไม่ลงรอยกันขนาดนั้นเลยหรือ

หญิงสาวโคลงศีรษะไปมา เมื่อสังเกตลังกาและเผือกเรื่องเจ้านายจนพอใจแล้ว เธอจึงเดินผ่านเข้าไปเพื่อลงจากเวที

“เออละ ทุกท่านประจำตำแหน่งพร้อมแล้วนะครับ มองกล้องหลักนี้ก่อนนะครับ สาม...สอง...หนึ่ง”

ว่ามันไม่มีเสียง ‘ชะ’ ของการกดชัตเตอร์อย่างที่คาด สันเสียงนับถอยหลัง เสียงชะก็ถูกแทนที่ด้วยเสียงของกระสุนที่ถูกยิงกราดมาจากผนังกระจกฝั่งตรงข้าม

ปัง! ปัง! ปัง!

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก ยังไม่ทันที่เธอจะก้าวถึงบันไดเวทีด้วยซ้ำ ก็เกิดความโกลาหลและเสียงกริรร้องจากทั่วทิศทาง หลายคนล้มทั้งยืน หลายคนหมอบลงกับพื้น ผนังกระจกแตกออกมาเป็นเสี่ยงๆ เศษกระจกปลิวว่อนตามด้วยท่ากระสุนซึ่งถูกไล่ยิงสาดเข้ามาไม่ยั้งตั้งแต่หัวแถวยันท้ายแถวของทีมผู้บริหารบนเวที โดยไม่สนใจว่าแขกคนอื่นในบริเวณงานจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ณดาตกใจกลัวถึงขีดสุด ริมฝีปากอ้าค้าง ดวงตาเบิกโพลง เธออยากจะวิ่งหนีเสียเดี๋ยวนี้แต่ทำไม่ได้ เพราะสมองไม่รับรู้และไม่อาจสั่งการใดๆ เธอเคลื่อนไหวไม่ออก ได้แต่ยืนเป็นเบ๊อไบ้ทั้งๆ ที่เนื้อตัวเย็นเฉียบ หวาดกลัวไปถึงชั่วหัวใจ ยามที่ท่ากระสุนถูกยิงสาดไล่มาถึงตัวเธอ

เธอกำลังจะตายแน่หรือ!

หญิงสาวซ็อกไปชั่วขณะ ใบหน้าของคนในครอบครัวและเพื่อนฝูงดูวาบขึ้นมาในความคิด นี่คงเป็นจุดจบของเธอแล้วสินะ แต่มันไม่เกิดขึ้น เพราะว่าในเสี้ยววินาทีนั้นเองใครบางคนซึ่งบังเอิญอยู่ใกล้ตัวเธอที่สุดก็โถมน้ำหนักเข้าใส่เธออย่างแรง คว่ำร่างแบบบางให้หมอบราบลงกับพื้นเวที ทำให้กระสุนพลาดเป้าไปอย่างฉิวเฉียด!

คุณมี!

ณดาแทบสิ้นหายใจ ใบหน้าคมคายของชายหนุ่มอยู่ห่างจากหน้าเธอ

ไม่ถึงคืบ ทว่าเธอไม่มีเวลามาชื่นชมความงามนั้นแต่อย่างใด เพราะทันทีที่เสียงปิ่นเงียบลง เสียงหวีดร้องแตกตื่นจากฝูงชนก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วยที ท่านประธานถูกยิง!”

ภีมและณดาหันขวับมองตามเสียง ห่างออกไปอีกหน่อยที่กลางเวทีร่างของคณินนอนจมกองเลือดอยู่บนพื้น ดวงตาเบิกโพลงแน่นิ่ง แขนและขาอ่อนยวบตกลงข้างตัวราวกับตุ๊กตาผ้า...เสียชีวิตคาที่!

๑

ปศาวแห่งเซีย คิงดอมส์

การเสียชีวิตของประธานคณินที่ถูกยิงกลางงานเปิดตัวห้างสาขาใหม่อย่างถูกต้องอาจเป็นข่าวแพร่สะพัดโด่งดังไปช่วงหนึ่ง หนังสือพิมพ์ทุกฉบับรายการข่าวบนจอโทรทัศน์ทุกรายการ วิทยุทุกสถานี ตลอดจนสื่อโซเชียลมีเดียทุกช่องทาง ต่างพากันตามติดข่าวนี้แทบจะยี่สิบสี่ชั่วโมง และอาจเป็นเพราะความโด่งดังด้วยกรรมที่ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเร่งทำงานกันสุดฝีมือจนกระทั่งจับตัวคนร้ายได้ในเวลาเพียงไม่นาน คนร้ายซึ่งเป็นมือปืนกราดยิงในวันนั้นสารภาพว่าทำไปเพราะความแค้นส่วนตัว ไม่มีผู้บงการ

“ผมเกลียดเซีย คิงดอมส์ เข้ากระดูกดำ มันพรากทุกอย่างไปจากผม ในเมื่อชีวิตผมไม่เหลืออะไรอีกแล้ว มันก็ต้องไม่เหลืออะไรเหมือนกัน ผมจะทำลายมันให้สิ้นซาก!”

เป็นคำกล่าวอย่างโกรธเกรี้ยวในวันที่ทำแผนประกอบคำรับสารภาพผู้ก่อเหตุเป็นชายวัยยี่สิบปี เคยอาศัยอยู่ในละแวกนั้นมาก่อน เขาเปิดร้านโชห่วยเล็กๆ ก่อนจะถูกห้างเซีย คิงดอมส์ ไล่ที่เพื่อก่อสร้างห้าง ทำให้กิจการของเขาต้องปิดตัวลง หนี้สินพอกพูนจนล้นละลาย เขาไม่มีเงินไป

รักษาลูกสาว ทำให้เธอเสียชีวิตด้วยโรคประจำตัว ส่วนภรรยาที่ใส่ใจกับการสูญเสียลูกไม่ได้จึงผูกคอตายตาม เขาโกรธแค้นเสีย จึงดอมส์ มากจึงพกพาอาวุธหนักมาก่อเหตุ ไม่สนใจว่าจะทำให้ผู้ไม่เกี่ยวข้องโดนลูกหลงไปก็ตาย ขอแค่ทำลายล้างที่เขาเกลียดชังได้ก็พอ

หลังจากก่อเหตุยิงกราดแล้วเขาก็หลบหนีไปกบดานที่จังหวัดอื่น แต่ก็ไม่พ้นถูกตำรวจตามจับกลับมาจนได้ เรื่องราวน่าจะลงเอยด้วยดีเพราะผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดีตามกฎหมายแล้ว แต่ในความเป็นจริงไม่ใช่ เพราะในโลกเสมือนจริงอย่างโลกไซเบอร์ เรื่องราวยังคงดำเนินต่อไป มี ‘นักสืบ’ ผุดขึ้นมาเป็นดอกเห็ด พยายามปะติดปะต่อเรื่องราวในคดี วิพากษ์วิจารณ์อย่างดุเดือดเผ็ดร้อนราวกับเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์หรือวงในเสียเอง ว่ากันว่าคนร้ายที่ตำรวจจับกุมไปนั้นเป็น ‘แพะ’ คนร้ายตัวจริงซึ่งเป็นคนรวยยังลอยนวล ใช้ชีวิตอย่างอิสระอยู่ด้านนอก เข้าทำนองที่ว่า คุณมีไว้ซึ่งหมากับคนจนเท่านั้น ส่วนคนรวยรอดพ้นทุกคดีไป

แล้วคนรวยที่ถูกกล่าวถึงคือใครกันล่ะ

“จะใครเสียอีกล่ะ ก็บอสปีศาจของเราไง!”

“ฮะ! คุณกิมนะหรือ!”

“ฮู...เบาๆ สิเก เดียวใครมาได้ยินเข้า เราจะถูกฆ่าตายแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัวเหมือนประธานคณินนะ ถึงแม้จะเป็นพ่อลูกกันก็เถอะ แต่ใครๆ ก็รู้ว่า คุณเขาเกลียดท่านประธานยิ่งกับอะไรดี ผู้รับกันมาตั้งนาน คราวนี้คงจะหวังโค่นพ่อด้วยวิธีสุดท้ายเพื่อให้ตัวเองได้ขึ้นเป็นประธานแทนแน่ๆ”

เสียงลือเสียงเล่าอ้างเช่นนี้เป็นสิ่งที่ฝนดาได้ยินจนชินหูไปแล้ว มันแพร่สะพัดจากโลกไซเบอร์มาจนถึงโลกของพนักงานเซี่ย จึงดอมส์ ด้วย ได้ยินมาตั้งแต่ตอนเกิดเรื่องใหม่ๆ จนกระทั่งวันที่เซี่ย จึงดอมส์ ได้ประธานคนใหม่ก็ยังไม่หยุดลือกันเสียที นานวันเข้าจากข่าวลือก็แปรสภาพเป็นข่าวจริง พนักงานต่างปักใจเชื่อว่า กิมเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการสังหารบิดาตัวเองเพื่อแย่งชิงตำแหน่งประธาน และการที่ฆาตกรชั่วช้าจะขึ้นมากุมอำนาจแทนเป็น

สิ่งที่ยอมรับไม่ได้ แต่ก็นั่นละ สุดท้ายห้างเซีย คิงดอมส์ ก็ยังคงก้าวต่อไป
อย่างไม่หยุดยั้งสมกับปณิธานที่เคยวางไว้อยู่ดี

ท่ามกลางเสียงซุบซิบนินทา ภิรม ลิทธิอนันต์ ขึ้นมาทำหน้าที่หัวเรือ
ใหญ่ขับเคลื่อนธุรกิจต่อจากบิดา ซึ่งก็ไม่ได้เกินความคาดหมาย เพราะเขา
เป็นทายาทคนเดียวของคณิน แม้จะไม่ได้เป็นที่รักใคร่เท่าบิดา แต่ก็เป็นคน
ทำงานเก่งและมีผลงานเป็นที่ประจักษ์หลายเรื่อง ดังนั้นจึงไม่ยากเลยที่เขา
จะได้รับการสนับสนุนจากทีมผู้บริหารผลักดันให้ขึ้นไปสู่ตำแหน่งประธาน
คนถัดไป และนั่นคือจุดเริ่มต้น ‘ยุคมืด’ ของเซีย คิงดอมส์ อย่างเป็นทางการ

“โปรดทราบๆ รหัส S ภายในลิบนาทีนี้ ทุกคนในแผนกโปรดเตรียม
ตัว!”

ทุกๆ แผนกจะมีพนักงานหุตาไวที่ทำตัวเป็นสายลับอย่างน้อยหนึ่ง
คน คอยทำหน้าที่ร้องประกาศเตือนภัยล่วงหน้าเมื่อเหล่าผู้บริหารจะมาเยี่ยม
เยือนและตรวจตรา คราวนี้ก็เช่นกัน ถึงคราวขึ้นเสียงของแผนกสินค้านำเข้าที่
พอได้รับการเตือนจากพนักงานหนุ่มหน้ามนไม่ถึงลิบนาที รหัส S ที่ว่าก็โผล่
มาตรงเวลาเป๊ะแบบไม่ขาดไม่เกิน เหมือนซาตานหนุ่มที่พร้อมจะกระชาก
วิญญาณเหล่าพนักงานผู้ไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่เขาตั้งไว้

“เชิญครับ ท่านประธาน”

ไม่ว่าจะเยื้องย่างไปทางใด ชายหนุ่มก็มีผู้ก้มศีรษะเป็นทิวทางให้เสมอ
ไม่ใช่ด้วยความเคารพนับถือ แต่เป็นความหวาดกลัวจนไม่กล้าเฝ้าหน้ามอง
อะไร นอกจากปลายเท้าของตัวเอง ซึ่งดูเหมือนนឹ้มก็ไม่ได้สนใจกับปฏิกิริยา
เหล่านั้นเท่าไร เพราะมัวแต่สนใจกับการปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองเท่านั้น

‘ไม่ผ่าน!’

‘แย่!’

‘ไม่ได้เรื่อง!’

เป็นสามคำที่มักออกจากปากเขาเสมอเวลาตรวจตราแผนกต่างๆ คง

เพราะเป็นคนเจ้าระเบียบกระมัง เขาจึงมองเห็นจุดผิดพลาดที่คนอื่นมักมองไม่เห็น หลายครั้งเขามีเหตุผลดี แต่หลายครั้งก็ไม่มีเหตุผล คราวนี้ก็เช่นกัน หลังจากเช็ดหัวร้านค้าไปสี่ร้านติดอย่างเลือดเย็น ท่ามกลางเสียงร้องไห้ระงมขอความเมตตา ก็มาถึงคิวร้านที่ห้า คิดว่าจะหมดโศกจากการเช็ดหัวแล้ว แต่ก็เปล่า เพราะร้านนี้ไร้มาตรฐานจนปล่อยเอาไว้ไม่ได้ คงคิดว่าเขาหน้าโง่ จึงพยายามจะลักไก่กันอย่างนี้

ปลายนิ้วเรียวยาวตัวดัดตะเบนหลังตู้โชว์เพื่อตรวจสอบความสะอาดของแผ่นกระจก

“ฝุ่นหนาเป็นคืบ”

“ค...ครับ?!”

เจ้าของร้านหน้าเหวอ ก่อนหน้านี้คิดว่าตนเองทำความสะอาดทุกซอกทุกมุมแล้ว แต่เขากลับพลาดอะไรไปบางอย่าง ไซ้...เขาไม่ได้ทำความสะอาดตู้กระจกที่วางแลปท็อปโชว์อยู่หน้าร้าน! แต่มันเป็นจุดอับสายตา คงไม่มีใครยกแลปท็อปขึ้นมาดูหรอก เขาคิดแบบนี้จึงกะจะลักไก่ แต่คาดไม่ถึงว่าท่านประธานที่กำลังจะเดินออกไปนอกร้านแล้ว จู่ๆ จะเปลี่ยนใจ หันกลับมายกแลปท็อปขึ้นเพื่อตรวจสอบความสะอาดพื้นที่ใต้สินค้าด้วย

“สินค้าไอทีกับความสะอาดเป็นของคู่กัน ไม่แพ้สินค้าชนิดอื่น ผมเคยบอกคุณไปแล้วไซ้ไหม ร้านค้าทุกร้านในห้างนี้ล้วนถือเป็นหน้าตาของเชียว คิงดอมส์ ทั้งนั้น ทำไมไม่ปรับปรุง ไม่นำพาคำพูดผมเลยหรือ?”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ ขอโทษจริงๆ ผมสะเพร่าเอง จะรีบแก้ไขเดี๋ยวนี้” ว่าแล้วก็ถือถุงไปหาไม้ขัดไม้และผ้าสะอาดมาเช็ดทำความสะอาดทันที แต่ดูเหมือนจะไม่ทันแล้ว เพราะก็มีไม้ให้โอกาสใครเป็นครั้งที่สอง

“มันไม่ได้เรียกสะเพร่า แต่เรียกว่าซุ่ม!”

“ผมไม่...”

แต่ประธานหนุ่มไม่สนใจฟังคำแก้ตัวใดๆ รีบหันไปสั่งการเลขานุการคนเก่าของบิดาซึ่งตอนนี้มาทำงานกับเขาอย่างเต็มตัว

“คุณไพนูลย์ ติดต่อฝ่ายกฎหมายให้จัดการเรื่องยกเลิกสัญญาและค่าปรับ ซอปนี้จะว่างภายในวันพรุ่งนี้ คุณช่วยประสานงานหาร้านใหม่มาลงแทนด้วย”

เลขานุการหนุ่มใหญ่ผู้มีใบหน้าแหลมเลี้ยว ดวงตาเรียวยาว หางตาตัวตื้นขึ้นอย่างคนมีเชื้อสายจีน ค้อมศีรษะลงอย่างนอบน้อม รีบยกแท็บเล็ตขึ้นมาจดบันทึกคำสั่ง

“ครับท่าน”

“เดี๋ยวก่อน ยะ...ยกเลิกสัญญาหรือครับ”

เจ้าของร้านซึ่งเพิ่งโดนยกเลิกสัญญาไปหมาดๆ หน้าซีดเผือด ล้มทรุดทั้งยืน ปล่อยโฮอย่างไม่อายใคร

“ขอร้องละครับ ร้านนี้สำคัญกับผมมาก อย่าไล่ผมไปเลย ถือว่าสงสารผมก็ได้ ผมมีลูกเมียต้องเลี้ยงอีกหลายชีวิต ถ้าผมไม่ได้ขายสินค้าที่นี่ พวกเราคงลำบากแน่ๆ ขอความกรุณาให้ผมได้ทำมาหากินต่อเถาะครับ”

ชายคนนั้นคลานเข้ามาเกาะแข้งเกาะขาгимอย่างอ้อนวอน เป็นภาพที่น่าเวทนามาก แต่ก็เชื่อว่าจะไม่เคยเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้มาก่อน ผลลัพธ์ของการขอความเมตตาจากปิศาจเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ทันทิที่เจ้าของร้านเอื้อมมาย้อยุดชายขาทางงังไว้ ดวงตาประธานหนุ่มก็วโรจน์ รีบสะบัดขาออกอย่างแรงจนอีกฝ่ายล้มหงายหลัง

“ผมไม่เลี้ยงพวกกินบนเรือนขึ้นหลังคา!”

“ท่านประธาน...”

“คุณมันก็เป็นแค่ตัวถ่วงที่ไม่พร้อมและไม่รู้จักพัฒนาตัวเอง ห้างเซียคิงดอมส์ ไม่ต้องการคนแบบคุณ รีบเก็บข้าวของให้เสร็จภายในคืนนี้ แล้วไปให้พ้นหน้าผมเสีย!”

เป็นอันปิดฉากการตรวจตราแผนโกไธนีในวันนี้ จบลงด้วยเสียงร้องไห้คร่ำครวญ และการด่าสาปแช่งตามหลังเช่นเคย

หล่อเหล่า เหี้ยมโหด ตี๋มกินน้ำตาของผู้คนเป็นของหวาน สมฉายา

ปิศาจแห่งเซี่ย คิงดอมส์ จริงๆ!

“ท่านประธานก็ไม่เบามือเลยนะครับ วันนี้เจ็บหนกกันไปหลายรายทีเดียว”

หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจเดินตรวจตราพร้อมกับทีมผู้ติดตามแล้ว ไพนูลย์ก็อดแซวเจ้านายเล็กๆ ไม่ได้ รอยยิ้มของเลขานุการดูเป็นมิตรก็จริง แต่ดวงตากลับน่ากลัวไม่แพ้ผู้เป็นนาย อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้เองกระมังที่ใครๆ ต่างก็พูดกันว่า หลังการเสียชีวิตของคณินซึ่งเป็นเจ้านายคนก่อน เขาตัดสินใจถูกแล้วที่มาร่วมงานกับทีมต่อ เพราะเขาและเจ้านายหนุ่มคนใหม่นี้มีอะไรที่คล้ายคลึงกันหลายอย่าง ทั้งความมุ่งมั่นและทะเยอทะยาน น่าจะทำงานเข้าหากันได้ดีทีเดียว

“ถ้าปล่อยคนพวกนั้นไว้นานกว่านี้ เซี่ย คิงดอมส์ จะเป็นฝ่ายเจ็บหนกที่สุด”

“นั่นสินะครับ” หนุ่มใหญ่อ้วนยิ้ม ก่อนยกเท็บเล็ตขึ้นมาตรวจสอบตารางงานถัดไป โดยเฝ้ายางคงเร่งเดินตามการก้าวเร็วๆ ของเจ้านายไปด้วย “ช่วงบ่ายสอง ท่านมีนัดคุยกับคุณณัทนะครับ เรื่องตรวจรับงานซ่อมแซมโดมกระจกงวดสุดท้าย”

กิมพยักหน้ารับรู้ การซ่อมแซมอาคารที่ได้รับความเสียหายจากเหตุกราดยิงในวันนั้นก็เป็นหนึ่งในแผนการฟื้นฟูเซี่ย คิงดอมส์ เช่นกัน ยิ่งฟื้นฟูเร็วเท่าไรยิ่งส่งผลดีเท่านั้น เพราะเห็นถึงความสำคัญนี้เขาจึงลงไปกำกับงานด้วยตัวเองโดยไม่ได้ให้वानใคร ซึ่งก็คิดไม่ผิดจริงๆ ที่วางใจให้ ‘เตี.เค.กรุป’ บริษัทรับเหมาก่อสร้างชื่อดังรับประมุลงานนี้ เพราะได้หัวเรือใหญ่เป็นคนรุ่นใหม่มีความสามารถอย่าง ‘ณัทพร’ นี่เอง จึงทำให้การซ่อมแซมและปรับสภาพทางเสร็จสิ้นอย่างเรียบร้อยในเวลาอันรวดเร็วกว่าที่คาดไว้มาก ทุกอย่างกลับไปสวยงาม สมบูรณ์แบบ และไร้ที่ติราวกับไม่เคยมีเหตุการณ์สะเทือนขวัญใดๆ เกิดขึ้นเลย

“แล้วก็ตอนสี่โมงเย็นท่านมีประชุมกับผู้บริหารต่อครับ เรื่องโครงการ

จัดสวัสดิการให้พนักงาน” ไพบูลย์รายงานอย่างต่อเนื่อง แต่คราวนี้คือเข้มของผู้ฟังเริ่มขมวดนิคๆ

“โครงการมีปัญหาหรือ”

“ไม่มีปัญหาครับ เพียงแต่ทีมผู้บริหารต้องการทราบความคืบหน้า และก็ต้องมีการซักซ้อมทำความเข้าใจกับผู้จัดการแผนกสวัสดิการและแรงงานสัมพันธ์อีกเล็กน้อย”

ประธานหนุ่มพยักหน้านิดหนึ่ง เหลือบมองนาฬิกาข้อมือ ตอนนี้อยู่เหลือเวลาอีกพอสมควรกว่าจะถึงเวลานัดคุยงานกับผู้รับเหมา เขาจึงบอกเลขานุการว่าเขาต้องการแวะไปตรวจตราหนึ่งในโครงการสวัสดิการของพนักงานก่อน อย่างน้อยก็เพื่อให้เห็นกับตาว่า ทุกอย่างดำเนินไปอย่างไรบ้างหรือไม่ติดขัดตามวัตถุประสงค์ของโครงการ

“เดี๋ยวแวะไปที่ห้องพักผ่อนกับโรงอาหารของพนักงานหน่อย ผมอยากไปดูให้เห็นกับตาว่า มันเหมือนรายงานในเอกสารที่ผมอ่านอยู่ตลอดไหม”

“วันนี้ครบรอบหนึ่งเดือนการเสียชีวิตของประธานคณิน สิทธิอินทร์ แม้คนร้ายจะถูกจับกุมตัวได้แล้ว แต่ต้องยอมรับว่าเหตุการณ์ในวันนั้นเป็นการบุกล้างหนาท่ออกและสะเทือนขวัญชาวไทยเป็นอย่างมาก มีทรัพย์สินเสียหายมูลค่ารวมหลายล้านบาทและมีผู้บาดเจ็บโดนลูกหลงไปหลายราย ก่อนที่เราจะมาอัปเดตว่าตอนนี้ห้างเซีย คิงดอมส์ เป็นอย่างไรบ้าง ทำการซ่อมแซม พื้นฟู และปรับตัวจากผลกระทบในวันนั้นได้มากน้อยแค่ไหน เรามาย้อนดูคลิปเหตุการณ์ในวันนั้นกันอีกครั้งค่ะ”

เสียงวิดีโอจากรายการข่าวที่ดังลอยมาจากโทรศัพท์มือถือของเพื่อน ทำให้ณดาต้องย่นหน้า รับประทานอาหารแทบไม่ลง ช่วงพักในโรงอาหารของพนักงานควรจะเป็นช่วงเวลาผ่อนคลายไม่ใช่หรือ แต่การที่เธอต้องมาได้ยินได้ฟังเรื่องราวในวันนั้นอีก ทำให้ภาพความทรงจำกลัวหวอนกลับมา

ความวุ่นวาย เสียงกรีดร้อง เสียงปืนที่ดังสาดโหล่อย่างต่อเนื่อง ตลอดจน ภาพของคณินที่นอนจมกองเลือด เป็นภาพสยดสยองที่ยังหลอนติดตาเธอ มาจนถึงทุกวันนี้

“ปิดข่าวนั้นเสียที่ได้ไหม คุณจิตรเทพ แกทำฉันกินข้าวไม่ลง”

‘จิตรเทพ’ หรือ ‘จีจี’ ค้อนขวับใส่เธอแทบจะในทันที เป็นที่รู้กันว่า สหายร่างยักษ์ของเธอผู้ที่ไม่ชอบให้ใครมาเรียกเขาด้วยชื่อเดิม จิตรเทพเป็นชื่อที่พ่อตั้งให้เพราะอยากให้ลูกเป็นเทวดาผู้สง่างาม แต่พอโตขึ้นจากเทวดา กลับกลายเป็นนางฟ้าแสนสวยเสียอย่างนั้น

“น้องดา! ยายเพื่อนนิสัยเสีย บอกแล้วไงอย่าเรียกฉันด้วยชื่อนี้!”

แล้วเธอบอกเพื่อนที่ครั้งแล้วละว่า ห้ามเอาข่าววันนั้นมาใกล้หูใกล้ตา เธออีก ฮี! สมควรโดนแกล้งคืนแล้วไหมละ

“อ้อ ไม่เรียกก็ได้ จ้ะเรียกกอล์ฟ”

“ว้าย ทนฟังไม่ไหว!” สหายหนุ่มหัวใจสาวยกมือปิดหูส่ายหน้าอย่างแรง จนเส้นผมย้อมสีชมพูสดสะบัดไหวไปมาเกือบเสียทรง “ชื่อนั้นก็ไม่ได้ ยะ โปรดฟังให้ดีอีกครั้ง จันชื่อ จีจี ยูวโนว์” ว่าแล้วก็ทำท่าจ๊อปากแซกซี้ อย่างมันหน้าเต็มที่ “สอนก็ครั้งไม่เคยจำ อย่าให้ฉันได้ยินนะว่าแกเรียกชื่อฉันผิดๆ ให้ระคายหูอีก”

แต่ดูเหมือนธิดาจะไม่ได้เกรงกลัวเลย เพราะเธอแลบลิ้นใส่เพื่อน ด้วยท่าทางน่าตื๊น

“โนสน โนแคร์จ๊ะ! ทีแกยังไม่จำเรื่องที่ฉันขอเลย บอกก็ครั้งแล้ว ว่าอย่าเอาข่าววันนั้นมาใกล้หูใกล้ตาฉันอีก ถ้าฉันเกิดผอมชুবเพราะกินข้าวไม่ลงขึ้นมา แกจะรับผิดชอบฉันยังไยยะ ตอบซิตอบ!”

“อ๊วย นี่ขนาดว่ากินไม่ลงนะ ฟาดเรียบทั้งส้มตำปูปลาร้ากับไก่ย่าง คนเดียวหมดจาน อย่างแคะไม่มีคำว่าผอมชুবหรอก มีแต่จะพองออกๆ หน้าจะบานเป็นจานดาวเทียมอยู่แล้ว ยังไม่รู้ตัว”

คนหน้าบานเป็นจานดาวเทียมอ้าปากค้าง ตั้งท่าจะพูดสวนกลับไป

บ้าง แต่ ‘เจนจิรา’ เพื่อนสาวของเธออีกคนเข้ามาห้ามทัพก่อน ด้วยการเคาะ
 ข้อนกับขอบจานดังแฉะๆ เหมือนเสียงเคาะระฆังบอกเวลามวยหมดยก

“สต๊อป! คนหนึ่งก็จิกกัดเพื่อนตลอด ส่วนอีกคนก็ได้เป็นเด็กไม่รู้จัก
 โตเลยเชียว สติไม่เต็มเต็งพอกันทั้งคู่อายคนอื่นบ้างสิ สงสัยคนที่ดูปกติ
 ที่สุดในกลุ่มก็คงจะมีแต่ฉันนี่ละ วางจริตเชิดๆ สวยๆ ผู้ดีๆ แบบฉันนี่ ทำ
 ไม่เป็นกันเลยหรือไงจ๊ะ” ว่างแล้วก็ตั้งหน้าเก้กว่าตัวเองสวยเพียชราวกับ
 นักร้องเกิร์ลกรุ๊ปเกาหลีชื่อดังเสียอย่างนั้น แต่นั่นก็เพียงในมโนความคิดของ
 เจ้าตัวคนเดียว เพราะเพื่อนทั้งสองเห็นต่างเป็นอย่างยิ่ง พร้อมใจกันงู้อะ

“เงียบไปเลยนังเจน แก่นะนั่งส่องผู้หล่อๆ ต่อกไปเถอะ!”

เจนจิราหัวเราะว่า ตบมืออย่างพอกพอบใจเมื่อสหายทั้งสองโผล่ขึ้น
 พร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

“เหมๆ ทืออย่างนี้พร้อมใจสามัคคีกันขึ้นมาเลยนะยะพวกหล่อน”

ก็เป็นจริงอย่างที่เจนจิราว่านั่นละ เพราะในท้ายที่สุดพวกเธอสามคน
 ก็กลับมาสรวลเสเฮฮากันได้อย่างเดิม การจิกกันเป็นแค่สีสันเล็กๆ ในการ
 ทำงานแต่ละวันเท่านั้น ที่จริงแล้วพวกเธอรักกันปานจะกลืนกินจะตายไป
 เรียกได้ว่าเป็นกลุ่มเพื่อนสนิทต่างแผนกที่รักกันอย่างเหนียวแน่นที่สุดแล้ว
 ใน เซีย คิงดอมส์ ควรรู้รับรางวัลมิตรภาพดีเด่นยกกลุ่มเป็นอย่างยิ่ง

“ว่าแต่นี้ก็ผ่านมาสักพักแล้วนะ เกยงหลอนกับเรื่องเมื่อวันนั้นไม่หาย
 อีกหรือ” เจนจิราถามต่อ เมื่อจิตรเทพยอมปิดคลิปรายการข่าวในมือถือ
 เสียที แล้วหันมาให้ความสนใจกับการปั่นข้าวเหนียวจิ้มลาบหมูเข้าปากอย่าง
 เอร็ดอร่อย

“ก็ใช่นะสิ ฉันเห็นคนเจ็บคนตายต่อหน้าเลยนะ ไม่หลอนก็แปลกละ
 ฉันเกือบจะต้องไปบำบัดกับจิตแพทย์แล้วเชียว ที่สำคัญวันนั้นฉันเองก็
 หวาดหวิดไปเผ่ายมบาล เผลิดไปแบบเส้นยาแดงผ่าแปด เป็นพวกเกะกะกลัว
 กันไหมล่ะ”

“แต่แกก็ไม่ตายนี่”

“ก็เกือบไปแล้วละยะ ถึงจะไม่ตายแต่ฉันก็ได้ ‘ไอนี่’ มาแทนใจ”
 ณฑาพยักพยิตไปยังเผือกที่แขนขวาของตนเองอย่างปลงตก

เหตุการณ์ในวันนั้นนอกจากจะมีผู้เสียชีวิตแล้ว ยังทำให้คนในงาน
 บาดเจ็บกันระนาว มากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่ตำแหน่งที่ยืนและจังหวะความ
 ช่วย เธอเองก็เป็นหนึ่งในผู้พพาความช่วยเหลือมาเต็มเปี่ยม เกือบต้องไปเฝ้า
 ยมบาลตั้งแต่ยังสาวแล้ว โชคยังดีที่ภักคว้าวตัวเธอเอาไว้ได้ทัน แต่เพราะ
 กระแทกกับพื้นเวทีอย่างแรงแบบไม่ทันตั้งตัวทำให้แขนขวาเธอเดาะ ต้องเข้า
 เผือกมาเตือนหนึ่งแล้ว แต่เธอกำลังจะหมดเวรหมดกรรมแล้วละ เพราะว่า
 วันมะรืนก็จะครบกำหนดที่แพทย์นัดถอดเผือก ต่อไปเธอจะทำงานได้
 คล่องแคล่วขึ้น พันคำล้อเลียนว่าเป็นเดชไธวันเสียที

“คำสาปแน่ๆ” จิตรเทพให้ความเห็นอย่างชนพองสยองเกล้า “ที่แก
 เกือบเอาชีวิตไปทิ้งทั้งๆ ที่ยังไม่มียล ต้องเป็นเพราะคำสาปที่แกบังอาจมอง
 หน้าปิศาจแน่ แกมันคนไม่รู้จักรัที่ต่ำที่สูง!”

“เวอร์ไปละ พุดยังกับว่าพวกแกไม่เคยมองหน้าเขามาก่อน แกก็เคย
 เจอเขามาหลายครั้งแล้วนี่”

“เคยเจอ แต่ไม่มีใครบ้ำขนาดมองหน้าเขาซัดๆ หรือสบตากันแบบที่
 แกทำในงานวันนั้นหรอก แเค่ยืนใกล้ๆ แบบเดียวก็ลัมผัสได้ถึงรังสีอำมหิต
 น่ากลัวจนฉี่แทบราด” เพื่อนทั้งสองต่างลงความเห็นไปในทิศทางเดียวกัน
 ซึ่งก็เป็นความเห็นของพนักงานเกือบทุกคนในห้างแห่งนี้ แต่แม้จะหวาดกลัว
 แต่ความอยากรู้อยากเห็นก็มีมากกว่าอยู่ดี เห็นได้จากการตั้งคำถามของ
 เพื่อนในประโยคถัดมา “ว่าแต่หน้าตาเขาเป็นยังงัยบ้าง หล่อร้ายสมคำเล่าลือ
 ไหม”

“ถามแปลกๆ อยากรู้ก็ไปเปิดดูในข่าวเอาเองสิ ทั้งทีวี ทั้งภาพบน
 อินเทอร์เน็ตมีให้ดูเยอะแยะ”

“มันเหมือนกันเสียทีไหนละ ฉันอยากฟังจากปากผู้ลงไปเฉียดชุมนรก
 และประสบพบเจอกับเจ้าแห่งปิศาจมาด้วยตาตัวเองมากกว่า”

ณดาหัวเราะ โคลงคีระชะในความช่างเปรียบเทียบของสหาย
 “เอ้อ ยอมก็ได้ถ้าอยากรู้ขนาดนั้น ปีกาจตน์นี่หล่อล้ำยิ่งกว่าคำเล่าลือ
 อีก พอใจหรือยัง”

“กรี๊ดๆ จริงหรือแก!”

“จริงสิ”

“ลุงใหม่ ได้ข่าวว่าอายุมากกว่าแกเป็นสิบปีเลยนี่”

“ลุงอะไรละ ไม่แกเลยสักนิด หล่อว๊วตายควายลัมชั้นสุด งานดีระดับ
 มีรอยให้ลั่นคะแนนเลยแฮ้ ใจฉันนี่เต้นตึกตักเลยละ แต่มั่นก่อนที่เขาจะ
 อ้าปากพูดนะ คนอะไรดูยังกับมะ...”

“พูดดีๆ หน่อยแก ยังไงเขาก็เป็นคนช่วยชีวิตแกไว้ละ”

พอถูกเจนจิราดักคอ ณดาก็ยิ้มเฟล รีบเปลี่ยนท่าที

“ฉันว่าอะไรสักคำหรือยังละ จะบอกว่าดูยังกับมะ...เมี้ยว~” เธอเลียน
 เสียงแมวเหมียว พร้อมใช้มือซ้ายทำท่าประกอบอย่างน่าเอ็นดู “เหมือนน้อง
 แมวตัวโตๆ หรอก น้องแมวที่มีลายพาดกลอนนะ”

“بابอ! แมวบ้านแกสิมีลายพาดกลอนด้วย นันมันเสียแล้วละ และ
 เสือกไม่ร้องเมี้ยวด้วย”

“อ้าวหรือ ไม่บอกไม่รู้ละเนี่ย” หญิงสาวแก้มทำเสียงยานคางอย่าง
 กวนอารมณ์ ในขณะที่เพื่อนทั้งสองระเบิดเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น

แต่พอเพื่อนพูดเรื่องนี้ขึ้นมาทำให้นึกได้ว่า จนป่านนี้เธอยังไม่ได้
 ขอบคุنهاที่ช่วยชีวิตเธอไว้เลย ไฉนเกิดเหตุเธอมาได้ช็อกกับเรื่องที่คณิน
 เสียชีวิต จึงไม่ได้พูดขอบคุณออกไปทันที จากนั้นทั้งเขาและเธอต่างก็ถูก
 แยกออกไปสอบปากคำกับตำรวจ เดินสายออกรายการต่างๆ และยุ่งวุ่นวาย
 กับอะไรทำนองนั้นสักพักใหญ่ พอทุกอย่างสงบ ตั้งใจจะไปขอบคุณพร้อม
 มอบของขวัญแทนน้ำใจให้ แต่กลับหาโอกาสเป็นส่วนตัวไม่ได้สักที ทุกครั้งที่
 เขาผ่านมาที่ไร้มักจะมีกองทัพนักข่าวและผู้ติดตามห้อมล้อมเขาเสมอ เธอ
 รู้สึกขัดใจไม่น้อยหากต้องพูดอะไรขึ้นๆ ต่อหน้าคนหมู่มาก จึงปล่อย

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ จนถึงตอนนี้ แต่เธอตั้งใจแล้วว่า หลังจากถอดเสื้อ
เรียบร้อยแล้ว เธอจะตรงไปพบเขาและพูดขอบคุณให้ได้

แต่ความล้ามันเป็นคนละเรื่องกับความกลัวอยู่ดี เธอรู้ว่าเขาเป็น
คนช่วยเธอไว้ แต่เธอยังจำท่าทางมีพิรุณในวันเกิดเหตุของเขาได้อยู่เลย เขา
ยืนอยู่ห่างจากคณินคนละโยชน์ ตอนแรกคิดว่าเพราะไม่ถูกกับพ่อ แต่พอ
คิดไปคิดมาไม่น่าใช่ คล้ายรู้อยู่แล้วว่าจะมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นเสียมากกว่า
และที่สำคัญอาการที่เขาเฝ้าแต่มองไปยังกระจกฝั่งตรงข้ามซึ่งต่อมาบริเวณ
นั้นเป็นจุดที่กระสุนพุ่งสาดเข้ามานั่นละ หมายความว่าอย่างไร

มันแปลก...แปลกมากๆ

เธอเคยบอกข้อสังเกตเรื่องนี้กับตำรวจไปแล้ว แต่ตำรวจก็ไม่ได้สนใจ
ถ้อยคำของเธอ และสุดท้ายไม่ว่าด้วยพยานหลักฐานไม่เพียงพอหรือได้
หมายเหตาก็ไม่ทราบ แต่พวกเขาสรุปว่า ภูมิไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตาย
ของพ่อ แต่ใช่แน่หรือ เพราะใครๆ ต่างก็ทราบดีว่าเธอเกลียดชังพ่อตัวเอง
แค่ไหน เธอได้แต่เก็บความสงสัยนี้เอาไว้ในใจเรื่อยมา พอรวมกับการเผือก
กระทุ้งของนักสืบไซเชิลเข้าไปอีก ก็ยิ่งทำให้เธอวิตกกังวล เกิดระแวงขึ้นมา
กับเรื่อง 'ฆาตกร' อย่างน้อยตอนไปพบเขาเพื่อขอบคุณ เธอจะขอให้เพื่อน
ทั้งสองไปกับเธอด้วย เพื่อมีอะไรฉุกเฉินขึ้นมาจะได้ช่วยเหลือกันทัน หรือ
อย่างเลวร้ายสุดก็ไม่ต้องตายคนเดียว

“ยายเพื่อนเลย! แกจะลากพวกฉันไปตายกับแกด้วยสินะ”

“ฉันถือคตินี้จะ หนึ่งคนหัวหาย สองคนเพื่อนตาย สามคนกลับมา
ได้! ฉะนั้นทำงานกันเป็นทีมดีกว่านะ เราสามคนต้องรอดกลับมาได้แน่นอน”

แม้จะนำไปตามประสา แต่สุดท้ายสหายก็ตกลงที่จะไปกับเธอตามที่
ร้องขอ แสตนดิขนาดนี้ จะไม่ให้เธอรักเพื่อนได้ยังไงกันละ

หลังจากรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จิตรเทพและเจนจิรา ก็ขอตัวกลับ
ไปทำงานต่ออย่างแผนของตนเอง ส่วนณดา ยังพอมีเวลาจะล้างล้างต่อที่
โรงอาหารอีกนิดหน่อย เพราะการสลับกะกับเพื่อนพนักงานในเคาน์เตอร์

ประชาลัมพันธ์อีกคน ก็เลยทำให้มีเวลาเลิกและเวลาพักไม่เหมือนชาวบ้านพักเที่ยงเช้า แต่ก็เข้างานได้ช้าตามด้วยเช่นกัน ดังนั้นหญิงสาวจึงมีเวลารับประทานขนมอีกถ้วยสองถ้วย เป็นลอดช่องกะทิสดกับบัวลอยไข่หวาน เธอชอบใช้เวลาละเลียดกินดื่มด่ำกับของอร่อยอย่างนี้ที่สุด ต้องยอมรับว่าอาหารในโรงอาหารจัดว่าเด็ด เพราะทั้งราคาไม่แพง ถูกสุขอนามัย และรสชาติดีอีกด้วย

เมื่อรับประทานจนหนั่งท้องเริ่มตึงๆ และรู้สึกว่าการโปรงยูนิฟอร์มคับขึ้นมาแล้ว หญิงสาวจึงได้ถูกระวางซ้อนลงเสียที เธอลุกขึ้นจากที่นั่ง รวบเก็บบรรดาถ้วยจานและแก้วน้ำวางลงบนถาด ตั้งท่าจะนำไปเก็บในพื้นที่ที่ถูกจัดไว้สำหรับวางภาชนะที่รับประทานเสร็จแล้ว อย่างไรก็ตาม คงเพราะคราวนี้เธอมีถ้วยจานซามที่เพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม ทำให้การถือถาดด้วยมือซ้ายซึ่งเป็นข้างที่ไม่ถนัดเพียงข้างเดียวเป็นงานยาก สุดท้ายก่อนเธอเดินไปถึงจุดหมาย มือก็เกิดอ่อนแรงกะทันหัน ทำให้ถาดร่วงลงกับพื้น

ประชาลัมพันธ์สาวอุทานเสียงหลง พยายามจะคว้าถาดเอาไว้ให้ได้กลางอากาศ แต่ไม่ทันกาล ถาดร่วงลงบนพื้น จานซามเคลื่อนกระจาย แต่ที่เลวร้ายที่สุดก็คือ ผลพวงจากเหตุการณ์นั้นทำให้เศษอาหารหกราดพื้นและบางส่วนกระเด็นไปถูกชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเพิ่งจะก้าวเท้าเข้ามาในโรงอาหาร จนทำให้รองเท้าหนังขัดมันเงาวิบของเขาเปื้อน

ช่วยแล้ว!

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ เดี่ยวฉันเช็ดให้ชนะคะ!” หญิงสาวตาลีตาเหลือกขอโทษขอโพย ถลาเข้าไปหาเจ้าของรองเท้าหนังคู่ นั้น ก้มหน้าก้มตาใช้กระดาษทิชชูที่พกติดตัวมาซับคราบเปื้อนๆ นั้นออกให้ได้ดีที่สุด โดยไม่ได้ถือตัวหรือรังเกียจ เพราะคราวนี้เธอรู้ตัวดีว่าเป็นฝ่ายผิดเต็มๆ จึงอยากจะชดเชยความผิดให้เบาลง แต่อีกฝ่ายกลับชักเท้าหลบอย่างนึกรังเกียจ

“ท่านประธานครับ จะให้ผม...”

เสียงเรียกของหนึ่งในผู้ติดตามทำให้ธาดาชะงัก ท่านประธานหรือ...
เดี๋ยวลี เธอฟังไม่ผิดไปใช่ไหม หญิงสาวหยุดมือที่กำลังเช็ดรองเท้าอยู่
กะทันหัน และกลืนใจเงยหน้าขึ้นมองผู้มาใหม่ และเมื่อเห็นว่าเจ้าของรองเท้า
เป็นใคร เธอก็ถึงกับอ้าปากค้าง ชนลุกไปทั้งสรรพางค์กาย

ใช่...และนี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่เธอเงยหน้ามองเขาตรงๆ เช่นนี้

ยิ่งกว่าคำว่า ‘ช่วย’ ไม่รู้จะสรรหาคำพูดใดมาบรรยายสถานการณ์ที่
เธอกำลังเผชิญอยู่เลย หากว่ามีขั้นสุดยอดของความช่วย เธอควรจะได้
ระดับนั้นเดี๋ยวนี!

เธอกำลังมองเธอด้วยสายตาน่ากลัว เธอไม่รู้ว่าทำไมจู่ๆ ผู้บริหาร
ระดับสูงอย่างเขาจึงได้มาเยี่ยมเยียนโรงอาหารอันต่ำต้อยของพนักงาน จะ
ด้วยเหตุผลอะไรก็ช่างเถอะ เพราะที่แน่ชัดคือเธอมองไม่ออกว่า เขากำลังรู้สึก
อย่างไรกันแน่ ใบหน้าหล่อเหลาไร้ที่ติยังคงราบเรียบ เขายกมือขึ้นห้ามเป็น
เชิงไม่ให้เลขานุการพูดอะไรต่อ ก่อนจะหันมาเป็นฝ่ายพูดกับเธอด้วยตัวเอง
ซึ่งเธอคิดว่าหากว่าเขาทำอย่างนั้นมันน่ากลัวกว่าเดิมร้อยเท่า เธออมให้
เลขานุการของเขาพูดว่าเธอให้อับอายเสียตรงนี้ยิ่งดีกว่าต้องถูกปิตาจารย์แกล้งเนียน
เป็นชิ้นๆ ยัดใส่บ่อเกรอะของห้าง ชนิดหาศพไม่เจอ

“ลุกขึ้น”

ธาดาถลันน้ำลายฝืดเพื่อน ฟังจากน้ำเสียงอันตรายแล้ว พันได้เลย
ว่าเขาคงกำลังโกรธอยู่แน่ๆ ร่างบอบบางยืนขึ้นตามสั่งทั้งที่เนื้อตัวยังสั่นเทา
ท่ามกลางสายตาทุกคู่ในโรงอาหารซึ่งพากันมองมาที่เธอเป็นตาเดียว

ลาก่อนโลกที่แสนสดใส หากชาติหน้ามีจริง...เธอขอให้อตัวเองเกิดมา
พบครอบครัวและเพื่อนฝูงที่เธอรักอีกครั้ง!

“ขอโทษจริงๆ ค่ะ ฉันไม่ระวังเอง...”

หญิงสาวก้มศีรษะโค้งคำนับ ขอโทษจากใจ หวังให้สถานการณ์
คลี่คลายลง แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ยินดีรับคำขอโทษของเธอไว้ เพราะเขา
สวนกลับมาน้ำเสียงเย็นเยือก

“คุณณดา” เขาอ่านป้ายชื่อบนอกเสื้อของเธอ จำได้ทันทีว่าเธอคือคน
ถือพานวางกรรไกรในงานวันเปิดตัวห้างนั่นเอง

“อ...คะ?”

“เดี๋ยวตามไปพบผมที่ห้องทำงานด้วย”

สิ่งเสร็จก็หมุนตัวและเดินจากไปพร้อมกับขบวนผู้ติดตาม ปล่อยให้
ณดายืนนิ่งอึ้ง หน้าเผือดซีดอยู่เพียงลำพัง เพลง “ธรณิกันแสง” ดังอื้ออึงใน
มโนความคิด

ความหวังในการมีชีวิตรอดของเธอได้จบสิ้นลงแล้ว!

๒

เด็กเสีย

ตั้งแต่ที่ณดาได้รับคำสั่งให้ไปพบเจ้านายที่ห้องทำงาน เธอก็อยู่ไม่เป็นสุขเลย รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะสติแตกมร่อ ถึงขนาดต่อสายโอตควรวูกับสหายให้ขึ้นไปพบท่านประธานด้วยกัน รู้ว่ามันนี่เงา แต่จะทำได้ในเมื่อ...

เธอ-ไม่-อยาก-ตาย-อย่าง-โดด-เดี่ยว!

แต่เพื่อนข้างใจไม่ไ้ระก้ากับเธอนัก ปฏิเสธทันทีโดยอ้างว่าต้องทำงาน อีกอย่างหนึ่งพวกเขาไม่ใช่คนที่ประธานเชิญตัว ขึ้นขึ้นไปด้วยมีหวังคองขาดกระเด็น โทษฐานสาระแนไม่เข้าเรื่อง

“อ๊วย จะบ้าหรือยะ ไม่เอาหรอก ใครจะอยากโผล่หน้าไปเช่นสังเวปีศาจกันล่ะ ฉันเสียใจกับแกจริงๆ แต่พวกฉันยังไม่อยากถูกล่อลวงหรือชี้แจงแกก่อนวัยอันควรจ๊ะ!”

“แล้วใจคอพวกแกจะปล่อยให้ฉันตายคนเดียวเหียนะ!”

“เอ้า ก็แกซุ่มซุ่มก่อเรื่องเองนี่นา ทำไปได้ กรรมใดใครก่อนะเคยได้ยินไหม พยายามยิ้มหวานๆ เข้าไว้แล้วกัน แกอาจจะรอดออกมาก็ได้ แต่

ถ้าไม่...พวกฉันก็รู้แล้วว่าแหกหายไปในไหน ถ้าแกไม่กลับออกมา เราจะแจ้งตำรวจให้เขาค้นหาศพแทนที่ เมาใจเถอะ เพื่อนรัก”

ณดาครางฮือ เป็นคำปลอบที่ไม่ช่วยให้เมาใจลงเลยสักนิด เธอไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากต้องเผยไม้ตายออกมา

“ถ้าพวกแกยอมไปกับฉันคราวนี้ แล้วเรารอดออกมาได้ ฉันจะทุบกระดูกหมูเลี้ยงเนื้ออย่างเกรด A5 เลยเฮ้า!”

พอได้ยินว่าเนื้อเกรด A5 ซึ่งเป็นเนื้อระดับดีที่สุด แพงที่สุด และอร่อยที่สุด สหายทั้งสองก็หูผึ่ง เริ่มลังเลขึ้นมา ณดาคิดว่าไม้ตายของเธอคงได้ผลแน่ แต่ดูเหมือนว่า เนื้อลายหินอ่อนแทรกชั้นไขมันเคี้ยวนุ่มละลายในปากจะไม่มีค่าสำคัญเท่ากับชีวิตอยู่ดี เพื่อนทั้งสองจึงปฏิเสธในที่สุด เลือกที่จะรักษาชีวิตไว้ก่อนเพื่อไปกินเนื้อ A5 ในอนาคตอันยาวไกล ดีกว่าต้องดับอนาคตตัวเองเสียตั้งแต่ตอนนี้ หหมดโอกาสแม้แต่จะได้กินหมูกระทะข้างทางราคาถูกไปตลอดกาล

ตายๆ ยายเพื่อนตัวดี ที่เคยชมไปเมื่อก่อนหน้านี้ เธอขอถอนคำพูดทั้งหมดเลยได้ไหม! หญิงสาวคิดอย่างละหើยใจ ก่อนจะเดินคอตกลงไปยังลิฟต์ตัวพิเศษเพียงลำพัง มุ่งตรงสู่หุมนรกที่ไม่มีใครอยากไปเยี่ยมเยือน

ตั้งแต่ที่ห้างสาขาใหม่สร้างเสร็จและเปิดตัว ห้องทำงานเหล่าผู้บริหารก็ถูกย้ายมายังที่แห่งนี้ด้วย รวมถึงพนักงานบางส่วนก็ถูกโอนย้ายจากสาขาดเดิมมาประจำตำแหน่งที่สาขาใหม่เช่นกัน ณดาเองก็เป็นหนึ่งในนั้น เธอถูกคัดเลือกให้มาประจำอยู่ที่สาขาใหม่ แต่ก็นั่นละ เธอเริ่มรู้สึกงาว่าตัวเองโชคร้ายแล้วสิ เพราะหุมนรกของปิศาจ หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่าห้องทำงานของท่านประธานก็ตั้งอยู่ที่นั่นด้วย ห้องของเขาตั้งอยู่ชั้นบนสุดของอาคารรูปปีกนก บริเวณด้านหลังส่วนของหอบประชุม เพียงกดลิฟต์ตัวพิเศษที่ชั้นล่างขึ้นไปยังชั้นบนสุดก็จะโผล่มายังชั้นที่ต้องการทันที มีทางเดินปูพรมสีทองตั้งแต่หน้าลิฟต์ทอดยาวนำไปสู่โซนห้องทำงานของเหล่าผู้บริหาร แต่ว่าการจะเข้าไปก็

ไม่ง่าย เพราะมีประตูกระจกแบบอิเล็กทรอนิกส์คอยทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัว

ดีเลย เธอไม่มีคีย์การ์ดที่จะผ่านประตูนี้ ถ้าอย่างนั้นก็มีข้ออ้างเผ่นแล้วสิ!

หญิงสาวคิดอย่างลึกลับ กำลังจะหมุนตัวกลับ ก็พอดีกับที่โพลีไพล์มาดับฝันของเธอก่อน เขาคดสวิตช์ให้ประตูเปิดจากด้านในอย่างรู้งาน

“เชิญครับ ท่านประธานรออยู่”

ณดาอึ้งแข็ง เดินตามเลขานุการเข้าไปอย่างว่าง่าย ทั้งๆ ที่ในใจร้องตะโกนเป็นบ้าเป็นหลังว่า ‘ไม่! ปล่อยเธอออกไปจากที่นี่!’ หญิงสาวพยายามเดินให้ช้าที่สุด แต่ทางเดินก็ดูจะสั้นเสียเหลือเกิน ไม่กี่วินาทีเธอก็มายืนอยู่หน้าประตูห้องทำงานของท่านประธาน

“คุณณดามาแล้วครับ”

“ให้เธอเข้ามา”

ประตูบานใหญ่หรรษาเปิดอ้าออก เธอรู้สึกได้ถึงความเป็นเจียบอันน่าสะพรึงของบรรยากาศข้างในห้องตั้งแต่ยังไม่ทันก้าวเท้าเข้าไปเลยด้วยซ้ำ พ่อแก้วแม่แก้วช่วยลูกข้างด้วย...เธอภาวนาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ก่อนจะเดินเข้าไปในห้อง พยายามบ่นร่ายยืมหวานๆ อย่างที่เพื่อนแนะนำ เพื่อว่ามันจะช่วยทำให้เธอมีชีวิตรอดกลับออกไปได้ แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะความตึงเครียดทำให้รอยยิ้มนั้นเหมือนการกระตุกเกร็งแถมแบบฝืนๆ มากกว่า

ห้องทำงานแห่งนี้กว้างขวางโอ่อ่าสมฐานะประธานแห่งเซีย จึงดอมส์เฟอร์นิเจอร์สไตล์โมเดิร์นหรูหรา การตกแต่งคุมโทนสีขาวและดำแสดงถึงความสง่างามและลึกกลับไปพร้อมกัน โต๊ะทำงานตัวยาวตั้งอยู่บนพื้นสูงเล่นระดับ ขิดกับผนังปูนเปลือยสีเทาให้ความรู้สึกถึงความดิบของเจ้าของห้อง กรอบผีเสื้อสต๊าฟเฟอวณอยู่บนผนังอย่างสวยงาม ถัดออกไปอีกหน่อยมีชุดโซฟาบุขนวมอย่างดีตั้งไว้สำหรับรับแขก วางเคียงข้างกับตู้ปลาขนาดใหญ่ซึ่ง

สามารถยัดร่างมนุษย์ลงไปได้ทั้งคนแบบสบายๆ เธอกลืนน้ำลายฝืดเพื่อนเมื่อนึกถึงตรงนี้ ยิ่งจินตนาการก็ยิ่งขวัญหนีดีฝ่อ สุดท้ายจึงพยายามเบี่ยงเบนความสนใจตัวเองด้วยการจ้องมองเจ้าปลาพันธุ์หายากซึ่งว่ายวนเวียนในนั้น การจ้องมองพวกปลาซึ่งเคลื่อนไหวอย่างอิสระช่วยทำให้จิตใจเธอสงบลงแต่นั่นก็เพียงไม่นานก่อนที่จะความสงบจะถูกก่อกวนด้วยเสียงแว่วของปิศาจเจ้าของห้อง

“นั่งลง ผมมีเวลาไม่มาก”

ก็มึนขึ้นไปโซฟาในห้อง ดูเหมือนเป็นการออกคำสั่งมากกว่าจะเชื้อเชิญ แต่เธออยู่ในสถานะที่บ่นได้เสียเมื่อไรละ ร่างบอบบางรีบนั่งปูลงบนโซฟาฝั่งตรงข้ามเขาอย่างว่าง่าย พยายามทำตัวให้สับสนสับสนสงบสงบเสียงมากที่สุด และคุมสายตาให้มองแต่ปลายเท้าตัวเองแทนที่จะมองหน้าเจ้าของห้องตรงๆ เธอไม่กลัวเรื่องคำสาป แต่ไม่อยากทำให้เขาขุ่นเคืองใจไปมากกว่านี้

“รู้ไหมผมเรียกคุณมาที่นี่ทำไม”

เรียกมาฆ่าทั้งโซฟาไหม เพราะเธอดันซุ่มซุ่มซุ่มทำให้รองเท้าแบรนต์हरुของเขาต้องเปดเปื้อน คำตอบในใจเธอผลุบๆ โผล่ๆ เช่นนี้ แต่ในที่สุดเธอก็เลือกที่จะไม่พูดอะไรออกไป เพียงแต่ส่ายหน้า

“ไม่ทราบค่ะ”

“หิ! แกลังซื้อทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้ราวได้เก่ง แต่ก็นั่นละ คุณไม่ใช่รายแรกที่มาไม่นี้”

“คะ?”

“คบกันมานานเท่าไรแล้ว”

คำถามแปลกๆ ของเขาทำให้หญิงสาวต้องขมวดคิ้วมุ่น

“อะไรนะคะ”

“ผมถามว่าคบมานานเท่าไรแล้ว” เขาถามย้ำอีก ยังไม่ทันได้หายงุนงงกับคำถามเดิมซึ่งโผล่ขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ชายหนุ่มก็พาดคำถามใหม่ซึ่งรุนแรงกว่าเดิมหลายเท่ามาให้เธอตอบ “ห้องหรือเปล่า”

ท้องหรือ!

พอโดนคำถามนี้เข้าไป หญิงสาวก็ตกใจมาก เธอทำลายความตั้งใจเดิมของตัวเองด้วยการเงยหน้ามองผู้ตั้งคำถามทันที พร้อมกับที่มีมือเลื่อนไปกุมหน้าท้องตัวเองไว้

ยะ...หยาบคาย! เธอไม่ได้ท้อง เธอแค่อ้วน!

นี่แหละหนาผลพวงจากการกินมื้อกลางวันมากเกินไป ทำให้พุงเธอหลามออกมา แต่ดูเหมือนคนท้องเลยหรือนี่ ให้ตายสิ ยายณดาเอ๊ย น่าอายจริงๆ

“เอ่อ...ฉันไม่ทราบว่าคุณประธานหมายถึงอะไร แต่ฉันไม่ได้ท้องแน่นอนค่ะ”

นัยน์ตาสีน้ำตาลดำจ้องมองเธออย่างอันตราย มีแววเหยียดหยามในน้ำเสียง

“ถ้าไม่ได้ท้อง คุณจะได้อีกเรตราคาหนึ่ง”

ท้อง!? เรตราคา!? เขากำลังพูดถึงเรื่องอะไรอยู่กันแน่

“คือว่าอย่าหาว่าฉันอย่างโน้นอย่างนี้เลยนะคะ แต่ฉันไม่เข้าใจที่ท่านประธานพูดเลยสักคำ นี่มันเรื่องอะไรกันหรือคะ”

แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่สนใจอธิบายอะไร เพราะเขาตีความท่าทางไม่รู้เรื่องรูราวของเธอเป็นการเกล้งทำเสียอย่างนั้น ไม่พูดพร่ำทำเพลงอะไร ประธานหนุ่มก็โยนกระดาษใบหนึ่งมาให้เธอ

“นี่มัน...”

“เช็คเงินสด เงินจำนวนเท่านี้พอใจไหม”

คุณพระ! พอใจสิ ใครจะไม่ชอบเงินกันบ้างล่ะ เห็นเลขศูนย์ต่อท้ายหลายๆ ตัวแล้วมันชุ่มชื่นหัวใจดีนัก แต่ปัญหาคือเขาเขียนเช็คให้เธอทำไม ไม่มีเหตุผลอะไรที่เธอต้องได้รับเงินจำนวนมากขนาดนี้ พอคิดได้อย่างนั้น เธอก็ไม่ลังเลเลยที่จะยื่นมันคืนให้เจ้าของ

“ฉันรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ”

“ทำไม เงินยังไม่มากพอหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ เงินจำนวนนี้มากกว่าเงินเก็บทั้งชีวิตของฉัน ไม่รู้ก็เท่า แต่ฉันไม่ทราบจะทำไมตัวเองถึงมีสิทธิ์ได้รับเงิน มันเป็นค่าอะไร หรือค่ะ”

“ค่าความสาวของคุณ”

เดี๋ยวนะ ค่าความสาว นี่เธอพึ่งผิตไปหรือเปล่า!

“ถึงจะเป็นของเล่น แต่คุณก็ช่วยสร้างความบันเทิงให้กับผู้ชายคนนั้น ช่วงหนึ่ง ควรจะได้อะไรกลับไปบ้าง”

คำว่า ‘ผู้ชายคนนั้น’ ทำให้ณดาสะดุ้ง รอยยิ้มเลื่อนหายไปจากใบหน้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่า สรรพนามเรียกขานนั้นหมายถึงใคร นี่สินะเขาถึงได้ถามคำถามพิลึกพิลั่นกับเธอ เพราะเขาคิดว่าเธอเป็นหนึ่งในนารีรายลับของคณิน หรือ

“หมายถึงคุณพ่อของคุณหรือค่ะ”

“ผมหมายถึงคณิน” เขาแก้ไขคำพูดใหม่ รวากับไม่พิศวาสให้เรียกชายคนนั้นว่าเป็นพ่อของเขาเท่าใด

“นั่นละค่ะ คุณคิดว่าฉันกับท่านคณิน เอ่อ...” เธอชี้ขึ้นมาที่ตัวเอง ด้วยสีหน้าเลอลอลา “เคยคบกันงั้นหรือค่ะ”

“แล้วไม่ใช่หรือ” ชายหนุ่มย้อนถามกลับ “คุณเองก็ไม่ได้ทำอะไรจาก คุณเหมือนฝัน หัวหน้าที่ของคุณหรือ ผมเอื้อมพฤติกรรมหน้าซื่อตาใส แบบนี้เต็มทน ถ้าอยากทำงานที่นี้ต่อไป รีบรับเงินแล้วปิดปากให้สนิท เสีย คิงดอมส์ เจอมรสุมมาหนักหนาพอแล้ว ไม่สมควรต้องมาต่างพร้อย เพราะผู้หญิงที่ซื้อได้ด้วยเงินอย่างพวกคุณอีก มันน่ารำคาญ”

วิธีสีแดงพาดผ่านพวงแก้มของหญิงสาว ไม่รู้เป็นเพราะความโกรธ หรือความอายกันแน่ อาจจะเป็นเพราะทั้งสองอย่าง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็พยายามตั้งสติและอธิบายกลับไป

“ไปกันใหญ่แล้ว คุณกำลังเข้าใจผิดทั้งหมดเลยนะค่ะ”

“เข้าใจผิด?”

“ใช่ค่ะ ฉันไม่ทราบหรอกว่าคุณไปเอาความคิดแบบนี้มาจากไหน แต่ฉันไม่เคยมีอะไรกับคุณพ่อของคุณ ความสัมพันธ์ของฉันกับท่านคุณเป็นเพียงความเคารพนับถือที่ลูกน้องมีต่อเจ้านาย ฉันมองท่านเป็นเสมือนญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ไม่เคยคิดในแง่ชู้สาว และท่านเองก็ไม่เคยคิดเป็นอื่นเหมือนกัน เราพบกันแค่ผ่านๆ ไม่กี่ครั้ง ไม่ได้สนิทสนมอะไรเป็นพิเศษด้วยซ้ำ คุณจะมาหาว่าฉันเป็นเด็กเสีย เป็นอีหนูลั๊วๆ ของท่าน แล้วใช้เงินฟาดหัวฉันแบบนี้ มันถูกต้องแล้วหรือคะ คราวนี้ฉันยกให้ จะไม่ถือสาว่า คุณดูถูกฉันแล้วกัน เพราะถือว่าฉันไม่รู้ แต่ถ้ามีคราวหน้าอีก ฉันไม่ยอมแน่ค่ะ หหมดธุระแล้วใช่ไหมคะ ถ้าหมดแล้วฉันขอตัว ฉันต้องกลับไปทำงาน!” หญิงสาวประกาศกร้าว ลูกพรวดขึ้นจากที่นั่ง ก่อนจะก้มศีรษะเร็วๆ ให้ผู้เป็นนายและเดินเซ็ดหน้าออกไปทันที

ครั้นพอประชาสัมพันธ์สาวปึงปึงจากไปแล้ว ไพบูลย์ก็เดินสวนเข้ามาพอดี คงจะเห็นสถานการณ์ไม่สู้ดีเขาจึงสอบถามความเรียบร้อยจากผู้เป็นนาย

“เธออารมณ์เสียน่าดู ตกลงกันไม่ได้หรือครับ”

“ผู้หญิงแพศยาพวกนั้นมีคนที่คุยได้ง่ายๆ ด้วยหรือ ก็แค่พวกชอบโก่งราคาค่าตัวอีกราย” ริมฝีปาก ปรายตามองเข้ดเงินสดซึ่งสาวเจ้าวางทิ้งไว้บนโต๊ะด้วยสายตาเหยียดหยัน หยิบปากกาจากในกระเป๋าเลื่อนมาเซ็นเช็คเพิ่มอีกใบ

“วิธีรับมือกับผู้หญิงหน้าเงินแบบนี้จะไม่ยากหรอก ก็แค่ป้อนเงินเข้าปากเสียให้พอ อืมเมื่อไร...” เขาตัวดเซื่นชื่อในเช็คอย่างงดงาม ก่อนจะยื่นส่งให้เลขานุการไปจัดการต่อ “เธอก็จะเปลี่ยนท่าที่เหมือนพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือเองนั่นละ”

ใครเล่าจะรู้ว่าภาพที่คนนอกมองเห็นของสาวมดมันผู้ซึ่งเซ็ดหน้าใส่
ทำนุประธานแล้วเดินจากมาด้วยท่าทางสวยเรตินั้น จะมีเบื้องหลังที่น่าอนา
ใจเพียงใด ครั้นพอเดินพ้นประตูห้องทำงานไม่ทันไร และสติเริ่มหลังไหล
กลับคืนมาแล้ว อนาคตก็หน้าซีดเป็นไก่ต้ม เข้าอันตรายทั้งยี่น

ไม่! ไม่! ไม่! นี่เธอทำอะไรลงไป! บ้าไปแล้ว...เธอต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ
ถึงได้กล้าเล่นใหญ่รัชดาลัยเหี้ยเตอร์ใส่เจ้านายอย่างนั้น!

ณดาเดินตาลอยกลับมาทำงานที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ด้วยท่าทาง
หมดอาลัยตายอยาก

แย่ที่สุด ทั้งๆ ที่ตั้งใจว่าจะสงบเสงี่ยมเจียมตัวแล้วแท้ๆ เพราะ
อย่างไรก็มีเป็นผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตเธอไว้ แต่พอได้ฟังข้อกล่าวหาเรื่อง
เด็กเลียเข้าไป เธอก็เกิดผีเข้า สติหลุดไปชั่วขณะ รู้ตัวอีกทีก็พูดอะไร
ไม่สมควรออกไปแล้ว ทรหายนะปลิวไสวอยู่กลางศีรษะ นอกจากโทษเก่าจะ
ไม่ได้รับการลดหย่อนลง เธอก็จะได้รับการเพิ่มโทษเป็นทวีคูณแน่

ปล่อยออก หรือโดนฆ่าทิ้ง เธอจะได้รับโทษแบบไหน หรือทั้งสองอย่าง?!
ก่อนที่จะมีอะไรเกิดขึ้นกับเธอ เธอควรจจะรีบชิงลาออกแล้วหนีไปในที่ไกล
แสนไกลเพื่อความปลอดภัยของตัวเองดีหรือเปล่าละ ในระหว่างที่กำลังคิด
วุ่นวายอยู่นั่นเอง อนาคตก็ไม่ทันสังเกตเลยว่า 'เหมือนฝัน' ผู้จัดการแผนก
ประชาสัมพันธ์ได้เดินมาตรวจตราการทำงานของเธอแล้ว แม่เพื่อนพนักงาน
ข้างๆ อุตส่าห์สะกิดเตือนล่วงหน้าแล้วแท้ๆ แต่เธอก็ไม่ได้รู้ตัวเลย กว่าจจะรู้
อีกทีก็เมื่อภัยมาถึงตัวแล้ว

ครั้นพอเห็นว่าลูกน้องกำลังทำหน้านี้คือขมวด เหมือนฝันก็ทวาดแว๊ด
ทันที

“งานประชาสัมพันธ์เป็นงานบริการอย่างหนึ่ง ทำหน้าบึ้งแบบนี้ ใคร
จะอยากมาติดต่อ สอนไม่เคยจำ!”

คนหน้าบึ้งสะตู่ หลุดจากภวังค์ความคิด เมื่อฝ่ามือขาวๆ แต่งเล็บ
ยาวด้วยเพชรวิบวับฟาดแผ่ลงบนเคาน์เตอร์อย่างแรง

“ชะ...ขอโทษค่ะพี่ฝัน พอดีมันคิดอะไรเพลินไปหน่อย”

“ใครใช้ให้เธอคุยกับฉันด้วยสรรพนามแบบนั้น ฉันไม่ได้อยากจะสนิทสนมกับเธอ หัวหน้ากับลูกน้องต้องมีระยะห่างระหว่างกัน บอกก็ครั้งก็หนแล้ว ระวังกิริยาไว้ด้วย!”

“ขอโทษค่ะ คุณฝัน” เธอแก้ไขสรรพนามหัวหน้าสาวเสียใหม่ ดูเหมือนอีกฝ่ายจะปรี๊ดแตกทุกครั้งทีลูกน้องผู้หญิงเรียกอย่างสนิทสนม แต่หากเป็นเพศตรงข้ามละก็ ‘ฝันอย่างโน้น ฝันอย่างนี้’ บิ๊บเสียงเล็กเสียงน้อย โดยเฉพาะกับเพศชายที่หน้าตาดีและมีเงินหนายิ่งอวดโอ้โอชะฉอเลาะมากเป็นพิเศษ เพราะเหตุนี้เองทำให้ใครต่อใครต่างพากันเมาท์ว่า เหมือนฝันเป็นภรรยาน้อยของท่านคณิน จากเดิมหล่อนเคยทำงานในตำแหน่งพนักงานประจำเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เหมือนกันนี่ละ แต่เพียงไม่นานก็สามารถก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งผู้จัดการแผนกประชาสัมพันธ์ได้อย่างก้าวกระโดด งานนี้ลือกันให้แซ่ดว่า ไม่ใช่ด้วยความสามารถ แต่ด้วยวิธี ‘เต้าโต’ ล้วนๆ

“ว่าแต่คุณฝันหายดีแล้วหรือคะ” เธอถามต่อ เพราะเหมือนฝันลาหยุดไปรักษาตัวจากการป่วยเป็นอีสุกอีใสหลายสัปดาห์ เธอไม่ได้เห็นหน้าหัวหน้าเลยตั้งแต่งานวันเปิดตัวห้าง จนกระทั่งวันนี้ คาดว่าคงหายหน้าไปรักษาตัวเพื่อให้แน่ใจว่าตัวเองจะกลับมาสวยต่อหน้าทุกคนได้เหมือนเดิม “มองไม่ออกเลยว่าเคยเป็นอีสุกอีใส ไม่มีรอยแผลเป็นเลยสักนิด หน้าใสและสวยเหมือนเดิมเสียค่ะ”

“แน่นอน” ผู้จัดการสาวสุดเซ็กซี่กระตุ้ยมพอใจ เหน็บเส้นผมย้อมสีทองทรงบ๊อบเทขอของเธอไว้ข้างหูด้วยท่าที่มั่นใจ “ฉันทุ่มเงินไม่อั้นไปรักษากับหมอฝีมือดีเสียวละ ฉันไม่ยอมให้อีโรคี๊ๆ นี่หยุดยั้งความสวยของฉันได้หรอก”

ณดาอึ้ง ไม่ออกความเห็นกับเรื่องนี้ ทั้งๆ ที่ในใจอยากรู้แทบแย่ว่าอีกฝ่ายไปนำเงินมากมายมาจากไหน ลำพังรายได้จากการเป็นผู้จัดการแผนกประชาสัมพันธ์เพียงอย่างเดียว โดยไม่ทำอาชีพเสริมอื่นด้วย คงไม่สามารถ

มีชีวิตหรูหราใช้แบรนด์เนมทั้งตัวขนาดนี้ได้หรอก หรือว่าเรื่องที่คนเขาเมาท์ๆ กันจะเป็นเรื่องจริงนะ ในฐานะภรรยาคนโพรด เหมือนฝันได้ส่วนแบ่งมรดกของท่านคณิน และอาจได้รับเงินก้อนโตจากลูกชายเขาด้วย พอคิดถึงเรื่องที่มีมียกให้เธอไปพบวันนี้แล้วก็มีแนวโน้มว่าข้อสันนิษฐานน่าจะเป็นไปได้มากที่สุดทีเดียว

เดี๋ยวลี...เพราะอย่างนี้หรือเปล่า ถึงถึงเข้าใจว่าเธอก็เป็นหนึ่งในอิหนูของบิดาเขาด้วย เพราะเธอเป็นลูกน้องของเหมือนฝัน เลยคิดว่าเธอจะเจริญรอยตามหัวหน้าด้วยสินะ เธอไม่ปฏิเสธหรอกว่า ลึกลับๆ แล้วเธอก็อยากใช้ชีวิตหรูหรา ใช้แบรนด์เนมตั้งแต่หัวจดเท้าแบบเหมือนฝัน แต่การได้ของเหล่านั้นมาต้องมาด้วยวิธีไม่ผิดศีลธรรม อย่างการไปแย่งสามีใครมา เธอไม่อยากตกนรกตอนที่ตายไปแล้ว ที่สำคัญไม่อยากตกเป็นประเด็นให้ชาวบ้านพากันด่าสาปแช่งแบบที่เหมือนฝันกำลังโดนอยู่ด้วย

เมื่อหมดเวลาทำงาน ในขณะที่เธอกำลังเก็บข้าวของเพื่อเตรียมตัวกลับบ้าน เพื่อนสนิททั้งสองก็แวะมาหา ไม่รู้มาเพื่อเมาท์มอยเหมือนปกติหรือเพื่อมาดูให้แน่ใจว่าเธอยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ หลังจากเมื่อกกลางวันโดนบิดาเรียกตัวไป และก็ดีใจที่พบว่าเธอยังมีลมหายใจอยู่

“ดีกับผิอะไร ฉันยังไม่ตายก็จริง แต่สิ่งที่ฉันเจอก็เลวร้ายไม่แพ้กันนะ”

“ที่แกถูกเข้าใจผิดว่าเป็นเด็กเสียนะหรือ” เจนจิราหัวเราะก๊าก ยืนมือมาตบขาเพื่อนอย่างให้กำลังใจ “น่าๆ อย่าอารมณ์เสียไปหน่อยเลย แกก็ปฏิเสธไปแล้วนี่ว่าแกไม่ใช่ ปานนี้เขาคงเข้าใจแล้วละ”

“ฉันก็หวังอย่างนั้น ถ้าขึ้นยังมาพูดจามั่วๆ ยั่วประสาทฉันอีก เห็นดีกันแน่”

“อ๊วย ลับหลังเก่งจังเลยนะจ๊ะแม่คุณ แล้วเมื่อไหร่ที่ใครกันน้อที่โอดครวญรำร้องจะเป็นจะตายว่า ‘ฉันตายแน่ๆ’ อย่างแกนะจะไปทำอะไรเขาได้ แกไม่มีทั้งเงินทั้งอำนาจ ลูเขาไม่ได้หรอก เหมือนลูกไก่ในกำมือซัดๆ จะไป

คิดอะไรมาล่ะ ที่แกเจอมาถือว่ายังดีกว่าที่ฉันเจอเยอะ จำได้ไหม ตอนที่ฉันเข้ามาทำงานใหม่ๆ ฉันถูกเพื่อนร่วมงานเข้าใจผิดว่าเป็นแฟนกับนางจี๊ เพราะสนิทสนมกันมาก ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด แต่กีโทษใครไม่ได้ นี่นา ทุกคนมีสิทธิ์เข้าใจผิด เพราะตอนนั้นนางจี๊มันยังแอบแมน ไม่เรดแบบเปิดเผยขนาดนี้”

“ขอโทษทีนะยะที่ฉันมันเรดอย่างเปิดเผย!” จิตรเทพแหงใส่เพื่อน “ทำไม่ได้ ตอนนั้นฉันเพิ่งเข้ามาทำงานใหม่ๆ เหมือนกัน ซีนเป็นตัวเองอย่างเต็มที่ ฉันคงโดนหัวหน้าเพ่งเล็งพอดี พวกแกก็รู้ว่าหัวหน้าคนก่อนของฉัน แอนตี้เพคที่สามขนาดไหน พอเปลี่ยนหัวหน้าใหม่ ชีวิตฉันเลยดี๊ดี ได้เป็นตัวของตัวเองนี่ไง”

เรื่องที่เพื่อนเล่าช่วยเรียกเสียงหัวเราะจากณดาได้ไม่น้อย แต่ก็ั่นละที่เจนจิราโดนเข้าใจผิดว่าเป็นแฟนกับจิตรเทพ ยังพอเข้าใจได้ แต่เรื่องที่เธอโดนกล่าวหาว่าเป็นภรรยาลับของคณินนี่สิมันยุติธรรมกับเธอตรงไหน เธอไม่เคยไปไหนมาไหนกับคณิน แถมไม่เคยพูดคุยกันเกินสองสามประโยคด้วยซ้ำ แค่ว่าเวลาท่านมาตรวจเยี่ยมที่แผนกก็เท่านั้นเอง

“จะไปโทษท่านประธานไม่ให้คิดแบบนี้ไม่ได้หรอก ก็หัวหน้าแกสเปกใช้เล่นเล่นนี่”

พอกล่าวถึง ‘หัวหน้า’ หญิงสาวก็หุบปากขึ้นมาทันที ต่อมความเผือกทำงานอีกครั้ง

“ฉันได้ยินเขาสื่อกันหนักว่า นางเป็นเมียช้อยท่านคณิน...”

“อ๊วย ไม่ใช่แค่ข่าวลือแต่เป็นข่าวจริงเลยจ้า ใครๆ ก็รู้กันทั่ว ก็นั่นแบบเปิดเผยไม่มีกั๊ก วิศวกรรมสเปกไซย้อยเลยละ ได้ยินว่าเป็นเพราะนางนี่ละทำให้ครอบครัวสิทธิอนันต์บ้านแตกสาแหรกขาด เพราะอย่างนี้ท่านประธานเลยระแวงว่าแกจะเจริญรอยตามหัวหน้าแกเง้อ อาจจะคิดว่าแกเป็นเด็กใหม่ที่ยาย ‘ฝันร้าย’ นั่นพาตัวมาถวายให้คุณพ่อของเขากินแก้เบื่ออีกคนละมั้ง ว่าแต่แกน่าจะหลบหลับตารับเงินนั้นมานะ น่าเสียดายออก”

“บ้า! ชินฉันรับมาก็เท่ากับยอมรับว่าสิ่งที่เขากล่าวหาเป็นเรื่องจริงนะสิ”

“หึๆ คักดีศรีจำขึ้นมาแล้ว เงินตั้งมากมายขนาดนั้น ยิ่งกว่าถูกลอตเตอรี่รางวัลที่หนึ่ง ทั้งชีวิตนี้แกจะมีปัญหาหาได้จากไหนอีก”

แต่ก่อนที่จะเธอจะได้ตอบอะไรกลับไป จิตรเทพก็โพล่งให้ความเห็นขึ้นมาเสียก่อน

“แกอย่าไปดูถูกฉันตามันชี ที่จริงก็ยังมีทางอยู่นะ”

“ทำยังไง”

“ก็ได้ทำนประธานเป็นสามี แล้วกลายเป็นคุณนายแห่งเซีย คิงดอมส์ ไงล่ะยะ!”

“หา!”

“พูดจริงๆ นา เท่านั้นฉันตามันชีก็จะอยู่สุขสบาย กลายเป็นราชินีแบบเต็มตัว ใช้ชีวิตแบบสวยๆ รวยๆ เชิดๆ ไปทั้งชาติ”

ว่าที่ราชินีนั้นดาในอาณาจักรเซีย คิงดอมส์ อ้าปากค้าง สิ่งที่เพื่อนแนะนำเป็นอะไรที่อยู่เหนือความคาดหมายจริงๆ และแน่นอนยอมรับไม่ได้!

“มะ...ไม่ ไม่เอาเด็ดขาด!”

“อ้าว ทำไมล่ะ แกบอกเองนี่ว่าเขาหล่อมากเลยไม่ใช่หรือ ถึงจะเป็นปิศาจ แต่เป็นปิศาจที่ยิ่งหนุ่มแน่น หล่อเหลา แถมยังรวยล้นฟ้า ไม่เอาก็โง่แล้ว”

“จ๊ะ ฉันยอมเป็นคนโง่! จะหล่อจะรวยแค่ไหน แต่ฉันไม่หาหาใส่หัว ด้วยการพาตัวเองไปยุ่งเกี่ยวกับคนที่ถูกสงสัยว่าเป็นฆาตกรหรอก”

“แล้วถ้าเขาไม่ใช่ฆาตกร แต่เป็นคนดีล่ะแก สนไหม”

“สนบ้างอะไร ต่อให้เขาจะใช้หรือไม่ใช้ฆาตกร แต่ความจริงที่ว่าเขาเป็นปิศาจสายเอสก็ไม่เปลี่ยนไปอยู่ดี ฉันจะไม่พลีกายให้เขาแน่ ฉันไม่ใช่พวกมาโซคิสต์!”

คราวนี้เจนจิรากับจิตรเทพยิงหัวเราะชอบอกชอบใจกันใหญ่

“เหมๆ แกก็พูดเกินไป ได้ลองแล้วแกอาจจะติดใจก็ได้ ผู้ชายร้ายๆ นะมีเสน่ห์เร้าใจจะตายไป ว่ากันว่ายิ่งร้ายมากเท่าไร เรื่องบนเตียงก็จะเก่ง และแซ่บตามเท่านั้น” จิตรเทพสูดปากดั่งซี้ดประกอบคำบรรยายอย่างกับว่า เพิ่งกินอาหารเผ็ดมาอย่างยังงั้น “ฉันพนันว่าท่านประธานก็ต้องเป็นแบบนั้น แซ่บจัดจ้านถึงใจพริกยกล้วนเลยละจ้ะคนนี่”

“แกรู้ดีไปนะ นังจีจี้ เคยลองมาแล้วหรือไง”

“ถ้าเขาเปิดโอกาสให้ลองก็เป็นบุญของฉันแล้วสิ แต่เขาไม่เปิดโอกาส ไง ฮิๆ ฉันแค่เดาจากท่าทางของเขาหรอก ผู้ชายลุดนี้เรื่องเซ็กส์จะดูและจัดตามบุคลิกไปด้วย”

“พี่ตุ๊นะ น้องโหวหรือ~” เจนจิราทำเสียงล้อเลียนเป็นลูกคู่ “หนหน้า ถ้าแกมีโอกาสเข้าไปในห้องทำงานท่านประธานอีก ก็ลองสังเกตดูสิว่า เขามีห้องลับซ่อนไว้เรีงรักกับสาวๆ แบบพระเอกในนิยายที่ฉันเคยอ่านหรือเปล่า ‘ฟิฟตีเซตออฟทิม’ ไม่น่าว่าแกอาจจะได้ประสบการณ์ครั้งใหม่ที่ไม่รู้ลืมก็ได้”

ณดารู้ว่าสิ่งที่สหายพูดเป็นเพียงการมาท้ออย่างสนุกๆ เท่านั้น ไม่มีอะไรมาพิสูจน์เรื่องนี้ แต่ถึงรู้อย่างนั้นทำไมเธอต้องรู้สึกกระดากอายเวลาฟังก็ไม่ทราบ ยิ่งเมื่อนึกถึงใบหน้าคมคายกับดวงตาเข้มๆ สีนํ้ามันดิบคุ่นแล้ว ก็ยิ่งทำให้พวงแก้มของเธอร้อนผ่าว แดงจัดเป็นลูกตำลึง จนเพื่อนสังเกตได้เลยพากันล้อกันใหญ่

“ว้าย! นังณดาหน้าแดง เขินหรือยะ”

“บ้า! ฉันไม่ได้หน้าแดง!”

“ณดามันอยากเป็นทาสรักทาสสาวของปีศาจ แต่โทะมันไม่ได้รัก ถ้าเป็นฉัน ฉันก็อยาก ต่อให้ต้องร้องขอชีวิต ฉันก็ยอม เชิญคุณลงทณฑ์ บัญชาจนสมอุราจนสาแก่ใจ~”

“ไม่มีวัน ที่ฉันจะร้องให้... รั้ไร เพราะฉันไม่ใช่หญิงเจ้าน้ำตา~” เจนจิราร้องโหยหวนเสริม

“พอๆ นังเพื่อนบ้า มาเป็นเพลงเลย ทาสรักอะไรกันละ นี่เนาะ!” เธอ

แห้วไล่ ตีเผียะที่แขนเพื่อนเพื่อให้ทั้งสองเลิกล้อเลียนเธอได้แล้ว “ฟังให้ดี ฉันจะไม่เข้าใกล้เขาอีกแล้ว และแน่นอนไม่ไปห้องทำงานเขาแล้วด้วย เพราะฉะนั้นฉันจะไม่สังเกตห้องลับบ้านบอคอนั่นอะไรให้พวกแกเด็ดขาด!”

“ทำเป็นพูดเสียงแข็ง ขอให้จริงเถอะ อย่าให้เห็นนะว่าแอบออกไปหาฮิๆ”

“เฮอะ! บอกเลยว่าไม่มีวัน ถ้าฉันผิดคำพูดตัวเอง ฉันยอมเป็นหมา!”

ประจักษ์สัมพันธ์สาวประกาศฉะฉาน โดยที่ไม่รู้เลยว่าในวันต่อมาจะมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น เหตุการณ์ที่ทำให้เธอต้องผิดคำพูดตัวเองและกลายเป็นหมา!

๓

พิสูจน์ความบริสุทธิ์

โรงพยาบาลเป็นสถานที่ที่เขาเกลียดที่สุด แต่ทุกๆ ที่เขาเกลียดมันที่สุด เขากลับต้องมานอนเวียนอยู่กับมันตลอดหลายปี มันก็เหมือนกับหลายๆ สิ่งในชีวิตของเขานั่นแหละ ทุกๆ ที่เกลียดจนเข้ากระดูกดำ แต่เพื่อปกป้องสิ่งที่เขารัก คนที่เขารัก เขาจึงต้องฝืนใจอยู่ใกล้สิ่งที่เขาเกลียด คนที่เขาเกลียดอยู่ตลอดเวลา เขาไม่สามารถตัดสิ่งเหล่านั้นออกจากวงจรชีวิตได้เลย

น่าขยะแขยงสิ้นดี ตัวเขาคนนี้นะ!

ชายหนุ่มขบกรามแน่นจนเป็นสันบนแก้ม มองฝ่ามือของตัวเองด้วยความรู้สึกสิ้นหวังและเกลียดชัง

เขาคือหน่อเนื้อเชื้อไขของความเลวทราม...ความเลวทรามที่แม้แต่พรกก็ยังขยาดและไม่ต้อนรับ!

คนตัวโตยังคงนั่งนิ่งจมอยู่ในภวังค์ความทุกข์ของตัวเองเนิ่นนาน จนกระทั่งประตูในห้องเปิดออก นายแพทย์สูงวัยสวมเสื้อกาวน์ขาวสะอาดคนหนึ่งเดินเข้ามา เมื่อเห็นว่าใครนั่งรออยู่ เขาก็เลิกคิ้วอย่างมีคำถาม

“อ้าว คุณมีม สวัสดิ์ครับ มีอะไรให้ผมรับใช้หรือเปล่า”

“ผมมีเรื่องจะคุยกับหมอ”

พอได้ยินว่าอีกฝ่ายมีเรื่องจะคุยด้วย นายแพทย์ก็เดาหัวข้อสนทนาได้อย่างไม่ยาก เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกเขาถกเถียงกันเรื่องนี้ ‘ภัสสร’ มารดาของกิมม่อนป่วย ไม่รู้สึกตัวมาสักพักแล้ว กิมแวนมาหามารดาบ่อยครั้ง ทุกครั้งที่แวนมาก็จะมาถามเขาเรื่องวิธีการในการรักษามารดาที่ดีกว่านี้เสมอ ไม่เกี่ยงหากว่าต้องเสียเงินเสียทองไปมากเท่าไร ขอแค่มารดาฟื้นขึ้นมา

“เรื่องคุณแม่ของคุณใช่ไหมครับ” นายแพทย์หยิ่งเซิง และเมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้า เขาก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “เราคุยเรื่องนี้กันมาหลายครั้งแล้วครับ อาการของคุณแม่คุณจะทรงตัวแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีวิธีการรักษาอื่นที่ดีกว่านี้ เราทำทุกอย่างที่เราสามารถทำได้ไปหมดแล้ว ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณนะ แต่ตอนนี้เราทำอะไรไม่ได้ นอกจากรอปาฏิหาริย์”

‘รอปาฏิหาริย์’ คำคำนี้ก็เป็นอีกหนึ่งคำที่เขาเกลียดมันนัก หลายเดือนที่ผ่านมาเขายังรอไม่พออีกหรืออย่างไร

“รอปาฏิหาริย์เป็นคำอ้างสวยหรูของการปิดความรับผิดชอบ คนเป็นหมอควรพูดแบบนี้กับญาติคนไข้หรือ!”

“ใจเย็นๆ ก่อนนะครับ” นายแพทย์พูดด้วยเสียงเบาลง ดวงตาที่เริ่มฉายแววปะทุเดือดของกิมเป็นสิ่งที่เขาไม่อยากจะมองเลย ต่อให้เคยเห็นมาหลายครั้งแล้ว แต่ก็ยังทำให้ชินไม่ได้เสียที ผู้ชายคนนี้น่ากลัวมากจริงๆ “มันไม่ได้เป็นอย่างที่คุณเข้าใจ ผมไม่ได้จะปิดความรับผิดชอบอะไรทั้งนั้น ในฐานะแพทย์ผมทำหน้าที่รักษาคนไข้อย่างเต็มที่และดีที่สุดเสมอ แต่สำหรับเคลสของคุณแม่คุณ...”

“ผมทราบแล้ว มันไม่ใช่การปิดความรับผิดชอบ แต่เพราะความรู้ความสามารถของหมอไม่พอเองสินะ ผมคงคาดหวังสูงไปหน่อย เต็มที่และดีที่สุดของหมอมันไม่เพียงพอให้คุณแม่ของผมฟื้นขึ้นมา”

คนญูกกล่าวหาว่ามีความรู้ความสามารถไม่พอนิ่งอึ้ง มองคนตัวโตที่

กำลังลูกจากที่นั่นเพราะได้ข้อสรุปบางอย่าง

“ผมจะย้ายคุณแม่ไปโรงพยาบาลอื่น”

“ย้ายหรือครับ แต่คุณทำอย่างนั้นไม่ได้...” นายแพทย์ทำท่าจะคัดค้าน ตั้งใจจะบอกว่าไม่ว่าจะย้ายไปโรงพยาบาลใดผลลัพธ์ก็ไม่ต่างกัน เพราะเทคโนโลยีทางการแพทย์ ณ ปัจจุบันนี้ ทำได้อย่างดีที่สุดก็คือการรออย่างที่เขาแนะนำไปแล้ว แต่ภีมดูจะไม่สนใจฟัง

ชายหนุ่มมองอีกฝ่ายด้วยสายตาคมกริบอันตราย พร้อมตวาดกลับ

“ผมไม่ได้มาขออนุญาตหมอ ผมกำลังสั่ง!”

“คุณภีม...”

“จัดการเรื่องต่างๆ ที่จำเป็นเพื่อให้คุณแม่พร้อมสำหรับการย้ายโรงพยาบาลด้วย ผมจะมารับท่านไปโรงพยาบาลใหม่ในวันพรุ่งนี้!” ภีมสั่งการอย่างตูดันก่อนจะเดินออกไปจากห้อง โดยไม่รอการตอบรับหรือปฏิเสธใดๆ เพราะนั่นคือคำสั่ง

เมื่อออกมาจากห้องทำงานของนายแพทย์แล้ว ชายหนุ่มก็ตรงไปยังห้องพักของมารดา ภัสสรยังนอนแน่นิ่งอยู่บนเตียง สีหน้าซีดเขียว ดวงตาปิดสนิทไร้การรับรู้หรือตอบรับใดๆ นานเท่าใดแล้วนะที่เขาไม่ได้เห็นรอยยิ้มของแม่ เพราะผู้ชายคนนั้นแท้ๆ ผู้ชายคนนั้นพรากรอยยิ้มของแม่ไปจากเขา ทำให้แม่ต้องมีสภาพเช่นนี้ แต่เรื่องนี้ได้รับการสะสางแล้ว

เพราะคดีนี้ได้รับการชดใช้... สาสัมกับความผิดที่เคยทำ!

เป็นคำกระซิบบที่เขาพร่ำบอกมารดาตลอดหนึ่งเดือนหลังการเสียชีวิตของคดีนี้ เขาจะปลดแอกความทุกข์ของมารดาอีกเรื่องด้วยการทำให้เธอฟื้นกลับมายิ้มและพูดคุยกับเขาเช่นเดิม

ไม่เป็นไร...ไม่เป็นไรแล้ว เขาจะพาแม่ไปรักษากับหมอที่ดีกว่านี้ เก่งกว่านี้ เขาเชื่อว่าแม่จะต้องฟื้นกลับมาหาเขาในสักวัน

เขาเอื้อมมือออกไปอย่างโหยหา หมายจะเกาะกุมมือของมารดาเอาไว้ ทว่าก็ต้องชะงักกลางอากาศ เมื่อตระหนักได้ว่าตนไม่มีสิทธิ์ เพราะตัวเขามัน

น่าขยะแขยงเกินไป มีสายเลือดของผู้ที่ทำให้มารดาต้องมีสภาพน่าเวทนา เช่นนี้ไหลเวียนอยู่ครึ่งหนึ่ง เป็นมาตั้งแต่เกิดและจะนำไปจนวันตาย

ก็มเก็บำความรวดเร็วเอาไว้ภายในอก ปล่อยมือตกลงข้างตัวอย่าง รังเกียจตัวเอง

“แล้วผมจะมาหาใหม่”

เขากระซิบลามารดา ก่อนจะเดินออกไปจากห้อง พันประตูบานนี้ไป เขาจะปล่อยให้ความเป็นตัวเองหลุดเขาให้ตกต่ำลงไม่ได้ เขาอ่อนแอไม่ได้

ต้องแกร่งกว่านี้...ต้องโหดร้ายกว่านี้

เพราะมีเช่นนั้นแล้ว เขาคงไม่สามารถปกป้องสิ่งที่เขารักได้ และแม่ ผู้นำสสารของเขาก็คงโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งเป็นแน่แท้

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!

ณดมาถึงกับผงะ อยู่ๆ อารมณ์ดีๆ ของการเริ่มงานในเช้าวันใหม่ก็ถูก ทำลายกะทันหัน เมื่อ ‘มธุริน’ หรือ ‘มินท์’ เพื่อนพนักงานอีกคนที่เคาน์เตอร์ ประชาสัมพันธ์นำซองจดหมายจำหน้าถึงเธอซองหนึ่งมาให้ เธอจินตนาการ เปรติดแพรวว่าอาจจะเป็นจดหมายสารภาพรักจากหนุ่มที่โชนักคน แต่ที่โชนัก ได้ ผิดคาด เพราะมันไม่ใช่จดหมายรักแต่เป็นเช็คเงินสดอีกใบจากท่าน ประธานต่างหาก คราวนี้มาด้วยจำนวนเงินหลายหลักที่มากกว่าเดิมด้วย

แย่ที่สุด! นี่เขาคิดอะไรอยู่ ไม่เข้าใจสิ่งที่เธอบอกเลยหรืออย่างไร!

หญิงสาวคิดอย่างโมโห อยากจะปรีไปคุยกับเขาเสียเดี๋ยวนั้น แต่ ภาระหน้าที่ดึงเธอไว้ เธอต้องข่มใจปั้นยิ้มให้บริการลูกค้าของห้างทั้งวัน จนกระทั่งถึงเวลาเลิกงานจึงรีบขึ้นลิฟต์ตัวพิเศษตรงดิ่งไปหาท่านประธาน เพื่อคืนเช็คทันที งานนี้ถึงจะโดนเพื่อนด่าว่าผิดคำพูดตัวเองที่ว่าจะจะไม่กลับไปหาเขาอีก เธอก็ยอม

‘โง่งง’ เธอพร้อมจะเห่าและคลานสี่ขา ขอเพียงแต่ได้จัดการคนพูด ไม่รู้เรื่องนี้หน่อยเถอะ หมาก็หมาลิ้นเข้า!

โชคยังดีที่เมื่อประชาสัมพันธ์สาวไปถึงประตูกระจกนิรภัย เธอก็พบ ไพนุลย์ที่ยืนสนทนากับผู้บริหารกลุ่มหนึ่งบนระเบียงทางเดินไม่ห่างจากประตูพอดี เธอจำได้ว่าหนึ่งในผู้บริหารกลุ่มนั้นคือผู้ใหญ่วัยดีที่เคยช่วยเธอคว่ำพานไว้ตอนงานเปิดตัวนั่นเอง ตอนถ่ายรูปรูปร่างของเธอจะยืนอยู่ใกล้ประธานคณะมาก จึงได้รับบาดเจ็บหนักไหล่เล่น เพราะจนป่านนี้ยังต้องใช้ไม้ค้ำเข้าเฟือกแขนซ้ายอยู่ ครั้นพอเลขานุการหนุ่มใหญ่สังเกตเห็นประชาสัมพันธ์สาวซึ่งยืนหน้าห้องอยู่หลังประตู เขาก็หันไปพูดอะไรกับกลุ่มผู้บริหารอีกสองสามคำ แล้วจึงยกมือไหว้ลา พอเหล่าผู้บริหารแยกย้ายกลับไปยังห้องทำงานตัวเอง เขาก็เดินตรงมาหาคนที่รออยู่

“มีธุระอะไรหรือเปล่าครับ”

มีสิ...มีมากด้วย!

ณดาอยากจะทำเรื่องใส่เขา แต่นึกขึ้นได้ว่าเขาไม่ใช่คนต้นคิด คงแค่ทำตามคำสั่งเจ้านายเท่านั้น หากเธอจะจัดการคงต้องจัดการที่ได้ไผ่ใหญ่ เธอยกเช็คเงินสดขึ้นด้วยท่าที่เคืองๆ

“ฉันมาพบท่านประธานค่ะ อยากจะคุยเรื่องนี้”

“ท่านประธานไม่อยู่ครับ ออกไปทำธุระข้างนอก ยังไม่ทราบว่าจะกลับเข้ามาเมื่อไร”

เธอไม่รู้ว่สิ่งๆที่ไพนุลย์พูดเป็นเรื่องจริงหรือแค่ข้ออ้าง แต่ถึงอย่างนั้น เธอก็ยืนยันว่าจะไม่กลับไปง่ายๆ วันนี้เธอต้องพบเขาให้ได้

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะอยู่รอค่ะ ฉันต้องคืนเช็คให้เขา”

“ผมก็แจ้งไปแล้วนี่ครับว่า ยังไม่ทราบเลยว่าท่านจะเข้ามาที่โฌม คุณจะเสียเวลารอเปล่าๆ นะ ถ้าคุณอยากจะได้คืนเช็ค คุณฝากเช็คไว้ที่ผมก็ได้”

“ไม่ค่ะ ถ้าฉันคืนเช็คโดยฝากคุณไปแบบนี้ พนันเลยว่าคราวหน้าเช็คใบใหม่ก็จะกลับมาอีก ฉันต้องคุยกับท่านประธานให้รู้เรื่องเพื่อจบปัญหานี้ค่ะ ต่อให้ต้องรอนานแค่ไหน ฉันก็จะรอ”

พอเห็นท่าที่ขึงขังของอีกฝ่ายแล้ว ไพนุลย์ก็ถอนหายใจ ในเมื่อยืนยัน

ว่าจะปักหลักเสียขนาดนี้ เขาจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเชิญหญิงสาวมานั่งรอในห้อง

ห้องทำงานของกิมยังดูเหมือนเมื่อวาน คือเป็นระเบียบเรียบร้อย ทุกกระเบียดนิ้ว ที่จะต่างออกไปหน่อยก็ตรงที่บนโต๊ะมีกองแฟ้มเอกสารเพิ่มเข้ามา

“นั่งรอตรงโซฟาก่อนนะครับ อย่าเดินเพ่นพ่านหรือแตะต้องอะไรในห้อง”

ไพบูลย์นำเครื่องดื่มและของว่างมาให้ แต่ยังไม่วอยก้าซัปเธออีก อย่างกับว่าเธอเป็นเด็กๆ ที่พร้อมจะวิ่งเล่นหรือทำเรื่องซุกซนอย่างนั้นละ

“ฉันอายุสี่สิบหกไม่ใช่หกขวบ เพราะฉะนั้นฉันไม่วิ่งเล่นในห้องทำงานใครหรอกค่ะสบายใจได้”

ไพบูลย์ยิ้มช้า ดูท่าเธอคงจะอารมณ์เสียมาก ไม่ใช่แค่ตั้งแง่กับท่านประธานเท่านั้น แต่ตอนนี้ยังลามมาถึงเขาด้วยสิ

“ผมดีใจนะที่ได้ยินอย่างนั้น เพราะท่านประธานไม่ชอบให้ใครยุ่งกับข้าวของของท่านเสียด้วยสิ”

พอพูดเสร็จแล้วก็เดินออกไปจากห้อง ทิ้งให้เธอนั่งอยู่เพียงลำพัง พร้อมกับความสงสัยที่ผุดขึ้นมาว่าจะหักห้ามใจไว้ไม่ให้เผือกแล้วเชียว แต่พอไพบูลย์พูดอย่างนั้นก็ทำให้เธอเริ่มอยากรู้แล้วว่า กิมซ็อนอะไรไว้ในห้องทำงานหรือเปล่า จึงได้หวนหันนึก หรือว่า...จะเป็นห้องลับที่นั่งเจนพูดถึง!

พอนึกถึงเรื่องที่เพื่อนล่อกันเมื่อวานแล้วก็พานให้หน้าร้อนผ่าวขึ้นมา เธอรู้ว่าตัวเองไม่ควรจะบ้าจี้ตามจินตนาการของเพื่อน แต่เธอก็ห้ามตัวเองไม่ได้ หลังจากรับประทานอาหารองหวานเลียบคู่กับการดื่มน้ำชาจนหมดแก้ว ร่างบอบบางก็ผุดลุกขึ้นจากโซฟา แล้วเดินไปมาในห้อง ทำท่าเหมือนยัดเส้นยัดสาย แต่ที่จริงแล้วสายตากำลังสอดส่ายหาความผิดปกติทุกตารางนิ้ว เธอไม่ได้วิ่งเล่น แต่กำลังสืบค้นสิ่งน่าสงสัยอยู่ เพราะฉะนั้นจะบอกว่าเธอไม่ได้

หรงกนะ

ทว่าหลังจากสำรวจรอบห้องอยู่พักใหญ่ เธอก็ไม่พบอะไรที่ผิดแปลก อยู่ดี ไม่มีห้องลับเรึงสวาทอย่างทีสหายจินตนาการทั้งนั้น แล้วสิ่งที่เธอ จินตนาการถึงก่อนหน้านี้ละ มีอยู่จริงหรือเปล่า จนปานนี้เธอก็ยังสลดความ สงสัยเรื่องการตายของประธานคณะออกจากสมองไม่ได้เลย ชายที่ถูก ตำรวจจับไปเป็นแคแพะ มีผู้บงการอื่นอยู่เบื้องหลังการฆาตกรรมอย่าง เขียวโหดครั้งนี้อย่างที่คนเขาพูดกันจริงหรือไม่

ก็เป็นผู้ฆ่าบิดาแท้ๆ ของเขาเองหรือเปล่า

จินตนาการที่แท้ที่ผ่นปูนเปลือย จ้องมองผีเสื้อหลากสีดงามซึ่งถูก สตัฟฟ์ไว้ในกรอบสี่เหลี่ยมแขวนประดับไว้บนผนัง ผีเสื้อที่น่าสงสารเหล่านี้ เคยมีชีวิตมาก่อน โบกบินอย่างอิสระ สร้างสีสันให้แก่โลกใบนี้ มีใครบางคน พรากชีวิตของพวกมันมาอย่างโหดร้ายเพื่อผลประโยชน์ เพื่อความสุขของ ตัวเองอย่างเห็นแก่ตัวหรือเปล่าละ

งานวันนั้นก็มีพิรุณหลายอย่าง ต่อให้เธอปิดตาข้างหนึ่ง เธอ ยังรู้ได้เลยว่ามันมีอะไรไม่ชอบมาพากลจริงๆ ก็เหมือนกับการสันนิษฐาน ต่างๆ นานาของเหล่าพนักงานและคนในโลกโซเชียลนั่นละ มีทฤษฎีความ เชื่อมโยงที่สามารถเป็นไปได้หลายทฤษฎีบ่งบอกว่าเขาเป็นฆาตกรตัวจริง ก็ไม่รู้ทำไมตำรวจจึงไม่ลองสืบค้นจากทฤษฎีเหล่านั้นบ้าง หรือลองแล้ว แต่พยานหลักฐานไม่พอก็ไม่ทราบ จึงได้ปล่อยให้ฆาตกรตัวจริงลอยนวล อย่างนี้

แต่เขาช่วยชีวิตเธอไว้เลยนะ ทำไมเธอจึงสงสัยเขาละ คนที่ช่วยชีวิต คนอื่นได้จะมีจิตใจโหดเหี้ยมฆ่าคนได้อย่างไร

ความคิดด้านดีเข้าต่อสู่ แต่ก็เพียงไม่นานก่อนที่จะถูกความคิดด้าน ร้ายโจมตีด้วยคำตอบที่ว่า ของแบบนี้มันเสแสร้งแก้งทำกันได้ ไม่เคย ดูในภาพยนตร์หรือละครสืบสวนหรืออย่างไร ฆาตกรมักเป็นคนใกล้ชิดและ เสแสร้งได้แนบเนียนที่สุด และคนหล่อแต่เหี้ยมโหดก็มีอยู่มากมายนัก เธอ

เคยเห็นฆาตกรหน้าตาดีๆ ลงข่าวหน้าหนึ่งออกจะบ่อย เพราะฉะนั้นเธอไม่ควรประมาทผู้ชายคนนี้เด็ดขาด ต้องระวังให้มาก และหากเป็นไปได้เธอก็อยากจะพิสูจน์ความจริงให้หายเคลงใจเสียที

หลังจากเดินวนรอบห้องแล้วไม่พบเบาะแสอะไร หญิงสาวก็กลับมานั่งบนโซฟา แต่เพราะดื่มน้ำชาหมดไปเป็นถ้วยกระมัง ทำให้เธอเกิดปวดปัสสาวะ ครั้นจะเข้าห้องน้ำส่วนตัวของท่านประธานก็เกรงว่าจะไม่เหมาะสม จึงเลือกที่จะมาเข้าห้องน้ำข้างนอกแทน พอจัดการธุระส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว จึงตั้งใจจะเดินกลับไปรอที่ห้องอย่างเดิม แต่ก็ต้องชะงักไปกะทันหัน หลบเข้าหลังกำแพงห้องน้ำวูบ เมื่อเห็นว่าผู้บริหารของห้างสองสามคนกำลังสนทนากันอยู่อย่างออกรส เธอคงจะไม่สนใจขนาดนี้หากว่าพวกผู้ใหญ่ไม่พูดถึงเรื่องที่เธอสงสัยอยู่พอดี

“คุณยอดวิทย์เล่นอินเทอร์เน็ตบ้างไหมครับ เห็นข่าวที่คนเขาพูดกันเรื่องห้างของเราหรือเปล่า”

“อ้อ เล่นสิ เรื่องที่ว่าท่านประธานเป็นผู้บังการจ้างวานฆ่าท่านคณินใช่ไหม”

จ้างวานฆ่า! ฆาตดาโต ใจเต้นตึกตัก รีบเงยหูฟังอย่างตั้งใจสุดฤทธิ์

“ครับ ขาวนั้นละ” ผู้บริหารซึ่งสวมสูทสีน้ำตาล พันผ้ายัดไว้ที่มือข้างขวากล่าวเสียงขรึม เขาเองก็เหมือนกับผู้บริหารคนอื่นๆ ของห้าง ซึ่งได้รับบาดเจ็บจากเหตุการณ์วันนั้นไปตามๆ กัน “บอกตามตรงผมไม่สบายใจเลย ไม่รู้ใครเป็นคนปล่อยข่าว แต่ที่แน่ๆ มันทำให้ภาพลักษณ์และชื่อเสียงของห้างเราเสียหาย”

“มันก็จริง แต่ที่เขาวีเคราะห์กันก็พอมีเค้าเป็นไปได้นะครับ พวกคุณก็รู้ว่าท่านประธานกับคุณพ่อของเขาไม่ถูกกันแคไหน ชัดชากันทุกเรื่อง อย่างเรื่องโครงการสวัสดิการพนักงานนั้นก็เหมือนกัน เห็นทะเลาะกันจะเป็นจะตาย”

“ใช่ๆ แต่เรื่องโครงการนี้ ผมสนับสนุนท่านคณินนะ ท่านพูดถูก”

“ใช่ไหม คิดเหมือนผมเลย” ยอดวิทยุไหลไหลเล็กน้อย “เราจะไปสนใจชีวิตความเป็นอยู่ของพนักงานทุกคนได้อย่างไร แค่จ่ายเงินเดือนให้พนักงานนั้บร้อยๆ ชีวิตนี่ก็เป็นการระหนกแล้ว ทำไมต้องเพิ่มเติมสวัสดิการต่างๆ ให้พนักงานด้วย รับเงินเดือนไปแล้วก็ไปบริหารจัดการดูแลตัวเองสิ ทั้งห้องพักผ่อนเอย โรงอาหารเอย ผมไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องมีด้วยซ้ำ มันเป็นการลงทุนที่ไม่ได้ผลอะไรกลับมา จะแะไรอะไรกับพวก ‘มดงาน’ นักลู่มาสนใจพนักงานระดับผู้บริหารชั้นต้นอย่างผู้จัดการแผนกอะไรพวกนี้ค่อยสมเหตุสมผลหน่อย เพราะอย่างน้อยคนพวกนี้ก็คือแรงงานระดับมันสมอง มีประโยชน์ต่อห้างเรามากกว่า ไม่รู้ท่านประธานคิดยังไงถึงพยายามสู้รบตบมือกับท่านคณินเพื่อผลักดันโครงการนี้มาตลอด พอผลักดันสำเร็จก็ยังไม่จบเรื่องจบราวอีก”

พอพูดมาถึงตรงนี้ผู้บริหารอีกคนที่สวมเสื้อก่อก่อนพุงคอก็ตบมือฉาดอย่างเห็นด้วยเป็นที่สุด

“หมายถึงการประชุมเมื่อวานใช่ไหม ฮ่าๆๆ พวกคุณเห็นที่ท่านประธานสั่งการกับผู้จัดการแผนกสวัสดิการฯ หรือเปล่าละ ท่านยังอยากให้เพิ่มเติมสวัสดิการพนักงานมากขึ้นไปอีก ทั้งขยายห้องพักผ่อนเอย เพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวกเอย แถมยังคุมราคาอาหารในโรงอาหารให้ถูกย้งกับให้ฟรีอีก ผมยอมรับนะว่าท่านเป็นคนหนุ่มที่เ่งมาก แต่บางทีก็แะไรพวกพนักงานชั้นล่างมากเกินจนลืมนมองความเป็นจริงไป ในโลกธุรกิจทุกอย่างมีราคาที่ต้องจ่าย มีต้นทุนที่ต้องแบกรับเสมอ ทำแบบนี้แล้วเสีย จิงดอมส์ จะเฟื่องฟูเท่าสมัยท่านคณินได้อย่างไร คงจริงอย่างที่คนเขาพูดกันแหละ เราเข้าสู่ยุคมีดอย่างเต็มตัวแล้ว”

ครั้นพอสนทนากันต่ออีกหน่อยจนได้เวลาอันสมควร ทีมผู้บริหารขาเมาท์จิงแยกย้ายกันไป เมื่อระเบียบทางเดินกลับมาว่างแล้ว คนที่ซุ่มแอบฟังมาตลอดจิงเผยตัวออกมาได้เสียที เธอเดินกลับมายังห้องทำงานประธานหนุ่มทั้งๆ ที่ในสมองคิดวุ่นวายไปหมด สิ่งที่ได้ยินได้ฟังมายังลอย

วนเวียนในหัว

เรื่องจริงหรือ...ผู้ชายคนนั้นพยายามผลักดันโครงการสวัสดิการของพนักงานอย่างพวกเธอมาตลอด ไม่สนใจแม้ว่าจะต้องสู้รบตบมือกับบิดา ขอแค่ทำโครงการได้สำเร็จ เป็นที่รู้กันว่าพนักงานตัวเล็กๆ อย่างเธอเป็นฐานพระมิตชั้นล่างสุดที่ทุกคนมองข้ามเสมอ แม้มีจำนวนมากที่สุดแต่ก็ไม่ได้สลักสำคัญมากไปกว่าพนักงานยอดพระมิตเช่นพวกผู้บริหารหรือผู้จัดการต่างๆ คนพวกนี้ต่างหากที่ขับเคลื่อนเซี่ย คิงดอมส์ อยู่ และควรให้ความสำคัญมากที่สุด

แล้วทำไมกันนะ

เขาถึงได้ยอมแลกความบาดหมางกับบิดาเพียงเพื่อให้พนักงานตัวเล็กตัวน้อยอย่างพวกเธอได้ลืมตาอ้าปากและมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น คนที่แค่คนอื่นขนาดนี้ ให้ความสำคัญแก่คนอื่นขนาดนี้ จะเป็นคนใจคอโหดเหี้ยมที่ฆ่าได้แม้กระทั่งบิดาตัวเองจริงๆ นะหรือ อนาคตฝ่าฝืนตัวเองซ้ำๆ ทว่าก็ไม่ได้รับคำตอบ มีเพียงความเงิบงันที่อยู่เป็นเพื่อนเธอเท่านั้น ความเงิบงันซึ่งทำให้เธอเริ่มลังเลและมีความคิดบ้างๆ บางอย่างแวบขึ้นมา

เธออยากเปิดตาเปิดใจ รับฟังผู้ชายคนนั้นในอีกแง่มุม

แต่แล้วเธอก็ตระหนักว่า มันเป็นเพียงความคิดบ้างๆ เพราะสุดท้ายแล้วปีศาจก็ยังเป็นปีศาจวันยังค่ำ ชั่วร้าย เลือดเย็น ไร้หัวใจหัวใจ!

“คุณณดามารอพบท่านอยู่ในห้องครับ”

เมื่อมีมกลับมาจากโรงพยาบาล เขาก็ได้รับรายงานจากเลขานุการ แต่ถึงจะรู้อยู่แล้วว่ามีใครอยู่ในห้อง พอเอาเข้าจริง ภาพที่เขาเห็นตรงหน้าก็ทำให้เขาประหลาดใจอยู่ดี แต่เป็นความประหลาดใจที่มาพร้อมกับความขุ่นเคืองด้วย เพราะณดากำลังเอนตัวหลับปุ๋ยอยู่บนโซฟาของเขา แถมใช้หมอนอิงวางบนพนักวางแขนและหนุนนอนอย่างแสนสบาย

ผู้หญิงอะไรหน้าไม่อาย มานั่งปักหลักรอเขาไม่พอ ยังกลัมานั่งหลับ

ในห้องทำงานเขาอีก กล้าดียังไง!

“คุณคิดว่าห้องนี้เป็นห้องนอนคุณหรือไง คุณណดา!”

เสียงคำรามดังๆ ทะลุทะลวงเข้าไปถึงในความฝันของเธอ เท่านั้นยังไม่พอ หมอนอิงยังถูกระชากออกจากใต้ศีรษะเธออย่างแรงด้วย

“ว้าย!”

คนที่เผลอหลับไปสะดุ้งเฮือก หัวใจร้องออกมา ภาพฝันหวานต่างๆ แตกสลายในบัดดล เธอยกมือคลำศีรษะบ่อยๆ เพราะการที่เขาระชากหมอนออกอย่างกะทันหันทำให้ศีรษะของเธอหล่นตบลงบนพนักวางแขนของโซฟาแบบไม่ทันตั้งตัวยังกับลูกมะพร้าว

ชาติสมที่สุด! เธอรู้ว่าตัวเองผิด ไม่สมควรมานั่งหลับในห้องเจ้านายแบบนี้ แต่ว่าเธอรอเขามานานหลายชั่วโมงมากจนเผลอหลับไปตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ ถ้าจะมีน้ำใจไม่ตริต่อกันสักนิด ก็น่าจะเรียกหรือเตือนกันดีๆ ก่อนก็ได้ นี่เล่นแกล้งยั่วกราดกระชากหมอนเสียแรงโดยไม่ส่งสัญญาณ เกิดผิดพลาดขึ้นมาคนเดียว คอเธอไม่หักตายคาที่เลยหรือ!

แต่ต่อให้หนักด่าสาปแช่งแทบตาย เธอก็เลือกที่จะไม่พูดอะไรออกไป นอกจากกล่าวขอโทษแต่โดยดี ก่อนที่จะโทษว่าเป็นความผิดคนอื่น เธอต้องรู้จักโทษตัวเองก่อน

“ขอโทษค่ะที่ฉันทำกิริยาไม่สมควร พอดีฉันมานั่งรอพบท่านประธานนานไปหน่อย รู้สึกเพลียๆ เลยเผลอหลับไปตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ”

ก็ไม่ว่าอีกฝ่ายจะคิดเห็นอย่างไร เพราะเขายังคงมองเธอด้วยสายตาดันตรายที่แปลความหมายไม่ออก

“ไม่รู้จักกาลเทศะ!” ชายหนุ่มดำหนิอย่างโหดร้ายพร้อมกับเหยียดหมอนอิงลงพื้น ไม่รู้เป็นเพราะรังเกียจว่ามันอาจมีน้ำลายของเธอไหลหยอกลงไปหรือไม่ทราบ เขาเดินต่อไปยังหลังโต๊ะทำงาน ถอดเสื้อนอกออกแขวนบนราวใกล้ๆ “นี่เวลาเลิกงานของผมแล้ว คุณมีธุระอะไร”

“ฉันเอาเชคมาคืนค่ะ” เธอลุกขึ้นจากโซฟา เดินตามเขาไปก่อนจะ

บรรจวงวางเช็คเงินสดมูลค่าหลายหลักลงบนโต๊ะทำงานของผู้บริหารด้วยท่าทางเด็ดเดี่ยว “นอกจากนี้ฉันก็มีเรื่องที่ยากจะขอความกรุณาจากท่านประธานด้วย ได้โปรดอย่าทำให้ฉันลำบากใจแบบนี้อีกเลยล่ะ ฉันไม่เคยต้องการเงิน แม้แต่บาทเดียวสัปดาห์เดียวก็ไม่อยากได้ ฉันเรียนไปแล้วนี่คะว่าฉันไม่ได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับท่านคะนิน เพราะฉะนั้น...”

เธอยังไม่ทันพูดจบประโยคด้วยซ้ำ ก็มีการทำลายความตั้งใจที่จะพูดจาดีๆ ของเธอเสียหมดสิ้น ด้วยการโพล่งถ่มน้ำลายขึ้นมา

“ผมเข้าใจจุดประสงค์ของคุณแล้ว ไม่ต้องพูดจาเยิ่นเย้อให้มาก ผมไม่มีเวลาจะฟัง แคบอกมาว่าต้องการทำอะไร”

“คะ? ฉันบอกแล้วว่าฉันไม่ได้...”

“ผมถาม คุณแค่ตอบ!” คราวนี้เสียงของเขาเริ่มกรุ่นๆ ขึ้นมาแล้ว แต่ก็ไม่ใช่เขาคณบดีหรือที่รู้สึกอย่างนั้น เพราะเธอเองก็เริ่มจะเดือดปุดๆ เหมือนกัน “สำหรับของเล่นอย่างคุณต้องการทำอะไรถึงจะพอใจ”

ของเล่นหรือ...จะมากไปหน่อยแล้ว!

เมื่อเห็นว่าประสาสัมพันธ์สาวยังคงนิ่งเงียบ ไม่ยอมตอบ ก็มิจึงถือวิสาสะคิดให้เธอแทน เขาเปิดลิ้นชักโต๊ะแล้วหยิบสมุดเช็คขึ้นมาเขียนเพิ่มอีกใบ อีกใบ และอีกใบ คราวนี้ด้วยจำนวนเงินที่มากกว่าเดิมหลายเท่าตัว

“สามเท่าไหม สี่เท่า หรือห้าเท่าดีล่ะ คุณเลือกเอาไปได้เลย แล้วต้อจากนี้อะไรมาทวงใจผมอีก เพราะผมไม่อยากจะคลุกคลีกับผู้หญิงอย่างคุณ...น่ารังเกียจ”

คนอะไรร้ายกาจที่สุด!

เหมือนเป็นฟางเส้นสุดท้าย แทนที่จะรีบไปให้พ้นเสียพร้อมกับเงินมหาศาลซึ่งชาตินี้เธอไม่มีวันหาได้ หญิงสาวกลับรวบรวมเช็คทุกใบแล้วขยำมันจนยับย่นด้วยมือข้างเดียว ก่อนจะปามันกลับคืนใส่คนที่คิดจะพาดหัวเธอด้วยเงิน

“แล้วผู้ชายอย่างคุณมันมีดีตรงไหนคะ เก็บเงินไว้เถอะค่ะ อย่ามา

ดูถูกฉันด้วยเศษเงินของคุณ เพราะฉันไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่คุณเข้าใจ!”

“คุณณดา!”

แม้อีกฝ่ายจะตะคอกเรียกชื่อ มองเธออย่างกับจะกินเลือดกินเนื้ออย่างไร แต่หญิงสาวหาได้สนใจไม่ ยามที่โศกพุ่มพวยหวน ความกลัวทุกอย่างถูกลบหายไปเป็นศูนย์ เธอยังคงพูดในสิ่งที่คิดต่อไป

“ท่านประธานนั้นละที่กำลังทำตัวน่ารังเกียจ ฉันไม่รู้จะทำไมให้คุณถึงเข้าใจว่าฉันเป็นภรรยาของของคุณพ่อคุณ อาจจะเพราะฉันเป็นลูกน้องของคุณผีนหรืออะไรก็ตามแต่ แต่ฉันขอยืนยันว่า ฉันไม่เคยอยากสบายทางลัดด้วยวิธีผิดศีลธรรมพรากฎพรากสามีของใคร ถ้าฉันจะประสบความสำเร็จความสำเร็จนั้นต้องมาจากน้ำพักน้ำแรงและความสามารถของฉันเอง”

ทะนงตนเสียจริงนะ เขาเห็นมาเยอะแล้วคนที่ทะนงตนแบบผิดๆ หายนะมานักต่อนัก

“แล้วมีเหตุผลอะไรที่ผมต้องเชื่อคุณ”

การยอถามหัวนๆ ของเขาทำให้หญิงสาวนิ่งอึ้ง คาดไม่ถึงว่าเขาจะเป็นเอามากขนาดนี้

“ถ้าไม่เชื่อ คุณก็ลองเจียดเงินที่ใช้ฟาดหัวฉันวันนี้ไปจ้างคนตามสืบดูสิคะ เดี่ยวก็จะทราบเองว่าจริงหรือเปล่า นี่คือนี่สิ่งที่ควรจะทำก่อนที่จะมากล่าวหาใครสักคนโดยไม่มีหลักฐานแบบนี้ด้วยซ้ำ”

“การตามสืบใครสักคนมันแปลว่าเราสนใจติดตามชีวิตของคนคนนั้นในเมื่อผมไม่ได้ให้คำให้การากับผู้หญิงอย่างพวกคุณอยู่แล้ว ทำไมผมต้องส่งคนไปตามสืบชีวิตของพวกคุณด้วย มันเป็นเรื่องไร้สาระและเสียเวลา ผมชอบใช้วิธีอื่นที่ง่ายและเร็วกว่า เพราะยังงี้เสียพวกผู้หญิงแพศยาที่ซื้อได้ด้วยเงิน มันเป็นอย่างนั้นมาตลอด”

ณดาเกลียดน้ำเสียงและสายตาของเขาที่สุด เธอจนใจจะพูดกับเขาแล้วจริงๆ เพราะดูเหมือนเขาจะไม่พยายามทำความเข้าใจอะไรเลย

“ที่ท่านประธานปฏิเสธคำแนะนำของฉัน ไม่กล้าส่งคนไปสืบ เพราะ

ว่ากลัวใช้ไหมคะ กลัวว่าสิ่งที่ฉันพูดจะเป็นความจริงและคุณเข้าใจผิดไปเองทั้งหมด คุณแค่ไม่อยากยอมรับความจริงว่าตัวเองเป็นฝ่ายผิด เพราะมันจะทำให้คุณสูญเสียอีโก้ในตัวเอง ฉันพูดถูกใช่ไหมคะ”

นัยน์ตาลีน้ามันดิบของชายหนุ่มวาวขึ้นอย่างน่ากลัว

“คุณว่าอะไรนะ”

“ไม่มีใครว่าท่านประธานทรอกค่ะ อย่างกังวลเลย” เธอยังคงพูดต่อโดยมองข้ามสายตาเหล่านั้นไป “การยอมรับว่าตัวเองผิดไม่ใช่เรื่องน่าอาย แต่เป็นเรื่องกล้าหาญ ฉันจะยิ่งชื่นชมด้วยซ้ำ แต่ถ้าคุณไม่ยอมทำ ยังยึดมั่นกับอีโก้ตัวเอง ฉันก็ช่วยอะไรไม่ได้แล้ว”

“คุณล้ำเส้นมากไปแล้ว ลืมไปแล้วหรือว่าผมเป็นใคร!”

“ใครจะกล้าลืมล่ะคะ แต่เอาเป็นว่าฉันขอยืนยันด้วยความบริสุทธิ์ใจอีกครั้ง ฉันไม่ใช่หนึ่งในนารยาน้อยของคุณพ่อคุณแน่นอน ตั้งแต่เกิดมาฉันยังไม่เคยมีแฟนสักคนเลยด้วยซ้ำ แล้วคนไร้ประสบการณ์อย่างฉันจะไปเอาความคิดใหญ่โตเกินตัวซึ่งรักหักสวาทตบตีแย่งชิงนั้นมาจากไหน ฉันไม่เคยเป็นน้อยและไม่มีความคิดที่จะเป็นน้อย ถ้าฉันต้องทอดกายให้ใครสักคน มันต้องมาจากความรักไม่ใช่จากเงินทอง ฉันพูดขนาดนี้แล้วถ้าท่านประธานยังไม่เชื่ออีก ฉันก็สนใจแล้วค่ะ เอาอย่างไรต่อดีคะ จะต้องให้ฉันไปสาบานสามวัดเจ็ดวัดให้ชีวิตวิบัติฉิบหายไหม”

หญิงสาวท้าทายผู้เป็นนายกลบอย่างไม่เกรงกลัว เธอโดนกระทำความพอแล้ว และจะไม่ทนให้โดนกระทำฝ่ายเดียวอีกต่อไป คราวนี้เธอจะสั่งสอนเขาให้พูดไม่ออกเสียบ้าง เธอวางแผนไว้ในใจอย่างนั้น แต่หารู้ไม่ว่า แท้จริงแล้วเหตุการณ์จะพลิกผันไปหมด เพราะคนที่พลาดทำโดนสั่งสอนกลับไม่ใช่ภีมทรอก แต่เป็นเธอนี่ละ!

“ผมว่าเราคงไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ความจริงด้วยการสาบานที่วัดอย่างที่คุณแนะนำหรอก ผมมีวิธีที่สนุกกว่านั้น”

ยังไม่ทันจะได้ถามว่าวิธีที่ว่าคืออะไร ชายหนุ่มก็รู้ดเนกไถลงจากคอ

เล็กน้อย ก่อนจะย่างสามขุมตรงมาหาเธอเสียแล้ว

“ว้าย!”

ดนตรี้องเสียงหลงอย่างตื่นตระหนกสุดขีด เมื่อเธอพยายามจะถอยหนีไปตั้งหลักแล้ว แต่ไม่ทันกาล เพราะมือใหญ่คว้าเธอไว้อย่างฉับพลัน ยังไม่ทันจะตื่นหนีใดๆ ร่างหนาหนักก็ตามมาทาบทับ กดเธอให้หงายหลังลงกับโต๊ะทำงานเสียแล้ว ใช้สายตาวาวๆ ส่องตรวจเรือนร่างเธออย่างจบบ้าง สายตาที่บ่งบอกถึงสัญชาตญาณของพญานักล่า

“ผมไม่เชื่อในอธิษฐานหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรทั้งนั้น ผมเชื่อสิ่งที่ตามผมเห็น เสียงที่ผมได้ยิน สัมผัสที่ผมได้รับมากกว่า สิ่งเหล่านั้นโกหกกันไม่ได้ เดียวก็รู้ว่าคุณบริสุทธิ์ผุดผ่องไร้ประสบการณ์จริงไหม”

“อะ...อะไรนะคะ!”

ก็มีใช้เขาดันขาเรียวงามของผู้ตกอยู่ในพันธนาการให้แยกออกจากกันอย่างช้านาน

“พิสูจน์ความจริงให้ผมเห็นหน่อยเป็นไงล่ะ คุณณดา พิสูจน์กับผมตรงนี้ และเดี๋ยวนี้!”

หัวใจของหญิงสาวหล่นวูบ หน้าซีดเผือด เสียงสั่งตายของปีศาจได้เริ่มขึ้นแล้ว!